

“பொன்மணி எங்கே போனான்?” என்ற பரபரப்பான வினாத் தலைப்பு’ நாவலை ‘மித்திரனில்’ சுடச் சுடத் தொடர்கதையாக எழுதி முடித்த விரைவோடு, தான் முன்னர் ‘தினகரனில்’ தொடர் பிரசுரம் செய்து நாடகமாகவும் மேடையேற்றிய மற்றொரு வினாத் தலைப்பு’ நவீனத்தை இந்நூலாக வெளியிடும் காவலூர் ராச துரை, பல்வேறு கலைத்துறைகளிலும் பயிற்சி மிக்கவர்.

சிறுகதை இயல்பின் படி இவருடைய “குழந்தை ஒரு தெய்வம்” சிறுகதைத் தொகுதியின் கதைகளில் இரண்டு இந்தியிலும் இரண்டு ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்ப்பானவை.

இவரும், பிறமொழிச் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், எ. எம். எ. அலீஸ் அவர்களின் பிரயாண நூல்கள் முதலாம் பலவற்றைத் தமிழிற் பெயர்த்துள்ளார்.

வானொலிக் கலையும் இவருக்கு வாலாயம். “கலைக்கோலம்” ‘கனம்’ பெற இவரும் ஒரு காரணர். தேசியசேவையின் பல பிரிவு களை மட்டுமன்றி வர்த்தக சேவை நிகழ்ச்சிகளையும் தன் பிரதி யாலும் குரலாலும் இவர் ‘வளம்’ செய்திருக்கிறார். இவரின் “கவிக்குரல்” இசைக்கோவைத் தயாரிப்பு, தேசியசேவையிலும் மறு ஒலிபரப்பான முதல் நிகழ்ச்சி என்னும் சிறப்புக்குரியது.

நான்கு வெல் வீவரணத் திரைப்படங்களிலும் இவர் பிரதியும் குரலும் ஒலித்திருக்கின்றன. வெல், லேக் ஹவுஸ் நிறுவனங்களில் மட்டுமன்றி இன்டர்நெஷனல் அட்வட்டைசிங் சேவிஸ் என்ற சிறப்புத் தாபனத்திலும் இவர் விளம்பரத் தமிழ்ப் பிரதியாக்கத் துறைக்கு ‘மினுக்கம்’ ஊட்டினார்.

அமரர் அ. ந. சுந்தராமியின் “மதமாற்றம்”, தக்காரைக் கொண்டு இவரால் மேடையேற்றப்பட்டு, சமீபத்துத் தமிழ் நாடகத்துறைக்கு ஒரு திசைகாட்டியாக அமைந்தது.

இந்நூலின் நாடக ரூபமான “வீடு யாருக்கு?” மீண்டும் விரை வில் மேடையேறவும், “பொன்மணி எங்கே போனான்?” சிக்கிரம் நூலாக அச்சேறவும் ‘அடுத்து முயன்று’ கொண்டிருக்கும் ‘காவலூர்’, ‘எடுத்த கருமங்களை’ எடுப்பாகச் செய்து முடிக்கும் இயல்பு வாய்ந்தவர்.

— சி. சே.

காவலூர் ராசதுரை

வீடு யாருக்கு

வீடு யாருக்கு?

காவலூர் ராசதுரை

அபயன் பதிப்பாலயம்

51/9, ஹட்சன் வீதி — கொழும்பு-3.

VEEDU YAARUKKU?

A NOVELETTE

By

KAVALOOR RAJADURAI

Cover

PARANA YAPA

First Edition

MAY, 1972.

Publishers

ABAYAN PATHIPALAYAM,
51/9, Hudson Road, Colombo-3.

Printers

THE KUMARAN PRESS,
201, Dam Street, Colombo-12.

Sole Distributors

THE VIRAKESARI LIMITED,
P. O. Box 160, Colombo.

Copy Right By

KAVALOOR RAJADURAI

All rights reserved, including the right of reproduction
in whole or in part in any form,
under any title in any language.

Price

Rs 2/25

இந்நவீனத்தை,

தன் தினகரன் வாரமஞ்சரியில் தொடர் கதையாகப் பிரசுரஞ் செய்த திரு. இ. சிவகுருநாதன்,

அச்சேற்றிய குமரன் அழுத்தக நிர்வாகிகள், உழைப்பாளர், அதற்கான ஓத்தாசைகள் புரிந்த திரு. செ. கணேசலிங்கன்,

அட்டைப் படம் வரைந்து அழகுபடுத்திய திரு. பரண யாப்பா,

அதற்கான ஓத்தாசைகள் புரிந்த ஃபீனிக்ஸ் விளம்பரப் பணியக அதிபர் திரு. ஏர்வின் வீரக்கொடி,

விநியோகிக்கும் பளுவை இலகுவாக்கிய வீரகேசரி ஸ்தாபனம், அதன் ஆசிரியர் திரு. க. சிவப்பிரகாசம் ஆகியோர் அனைவருக்கும் மிக நன்றி.

—காவலூர் ராசதுரை.

7. 3. 72

அ ம ர ர்
ந. க ந்த சா மி
அ வ ர் க ளு க் கு

(1)

விசுவலிங்கம் தம்பையா இந்த உலகத்தில் அவதரித்து அறுபத்
தைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் இன்றுவரை அவர் எந்தக் காரியத்
தையும் தாமாகச் செய்ததேயில்லை. யாரும் சொன்னால் செய்வார்;
அல்லாவிட்டால், ஏதாவது நெருக்கடி உண்டாக வேண்டும். ஆனால்
மனிதனுடைய மனது மட்டும் தங்கம். யாரும் சொல்வதையெல்
லாம் செய்கிறவருடைய மனது வேறெப்படித் தான் இருக்க முடியும்?

இப்படி, ஊர் அலுவல்களையெல்லாம் தமது தலையிலே தூக்கி
வைத்துக் கொள்வதாலேயே வீட்டுக் காரியங்களைக் கவனிக்க அவ
ருக்கு நேரமிருப்பதில்லையென்று அவருடைய மனைவி சுகிர்தம் பெரு
மிதத்தோடு குறைபட்டுக்கொள்வார்.

தம்பையருக்கு மூன்று பெண்களும், இரண்டு ஆண்களுமாக ஐந்து
குழந்தைகள். பெண்கள் இருவர் கரையேறிவிட்டார்கள். ஆண்களில்
ஒருவன், சுந்தரமூர்த்தி, கலியாணஞ் செய்திருக்கிறான். பெண்கள்
இருவருக்கும் எப்படித் திருமணம் நடந்தேறியது?

தம்பையருக்கு அதில் எள்ளளவு சம்பந்தமுமில்லை. மூத்தவள்
புஷ்பம், ஒரு கம்பெனியில் எழுபது ரூபாய் சம்பளத்துக்கு வேலை
பார்த்து வந்தாள். இருபத்தேழு வயதாகும் வரை, அப்பா, அம்
மாவை நம்பி அடக்க ஒடுக்கமாக இருந்தாள். அப்பா தமது சுபா
வப்படி தாமாக ஒன்றுஞ் செய்ய முற்படவில்லை. அம்மாவுக்கு, மக
ளைக் கலியாணம் கட்டிக் கொடுத்து விட்டால் வேலைக்குப் போகாத
வேளைகளில் வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கவும், கணவனின் வருவாய்ப்
பற்றாக் குறையை இட்டு நிரப்பவும் ஆளில்லாமற் போய்விடுமே என்ற
அச்சம்; இளையவள் பவளம், படிப்பை முடித்து ஏதாவது வேலைக்
குப் போகட்டும் பிறகு பார்ப்போம் என்று பொறுத்திருந்தாள்.

இதற்கிடையில் புஷ்பத்துக்கு அவள் வேலை செய்த கம்பெனியில் ஒரு பையனின் நட்புக் கிடைத்தது. பையன் இன் சனம் இல்லாதவன்; யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கில் 'வேக்கறை' என்பார்களே, அப்படிப்பட்ட சங்கோஜப் பேர்வழி. ஒருநாள் வேலை முடிந்து வீடு செல்லும் சமயத்தில் அடை மழை பிடித்துக்கொள்ளவே இருவரும் சற்றுத் தாமதித்துப் போகலாமென்று தத்தம் இருப்பிடங்களில் அமர்ந்தபடியே கதைக்கத் தொடங்கினார்கள். அடை மழை விட்டு வெகு நேரத்துக்குப் பிறகே அவர்கள் பேச்சு ஓய்ந்தது. இதற்கிடையில் நன்றாக இருட்டிவிடவே, அதுகாலவரை ஆறு மணிக்குப் பிறகு வீட்டை விட்டு வெளியேறி அறியாத புஷ்பம் அஞ்சி நடுங்க, அந்தப் பையன் துணைக்கு வீடு வரை கூட்டிப் போக, தாயார் வீட்டுக்குள் அழைத்து உபசரித்து, ஊர், பேர் முதலிய விவரங்களை விசாரித்து, தங்களுக்குத் தூரத்து உறவு என்று நிலைநாட்ட - சில வாரங்களுக்குப் பிறகு இருவருக்கும் காதல் திருமணம் நடைபெற்றது.

அடை மழை தேடிக் கொடுத்த மணவாளன் தன் மூத்த மகளின் மகத்தான சாதனையென்று நம்பிய தம்பையர் 'பிடிச்சாலும் பிடிச்சான்; புளியங் கொம்பாகப் பிடிச்சுக்கொண்டான்' என்று சிலா கித்துப் பாராட்டிக்கொண்டார்.

இரண்டாவது மகன் பவளத்துக்கும், இருபத்தெட்டாவது வயதில், தாயார்தான் ஒரு வழி தேடினார்.

பையன் சுந்தரமூர்த்திக்குத் திருமணம் நடந்தது. 1958-ஆம் ஆண்டில் இனக் கலவரம் குமுறி வெடித்ததற்கு ஒரு மாதம் முந்தி.

அந்தக் களேபரத்தில் புதுமணத் தம்பதிகள், இளைய மகன், கடைக் குட்டி மகள் ஆகியோர் சகிதம் ரோயல் கல்லூரியில் சில நாள் தங்கியிருந்து, பின்னர் கப்பலேறி யாழ்ப்பாணம் போன தம்பையர் தம்பதிகள் அங்கேயே சுகிர்தத்தின் சகோதரி வீட்டில் ஒரு மாதம் தங்கியிருந்தார்கள்.

நோவாவின் பேழையில் இருந்து புறவொன்று வெளிக்கிளம்பி, பூமியில் வெள்ளம் வற்றிவிட்டதாவென்று பார்த்து வரப் புறப்பட்டதுபோல, தம்பையர், நிலைமையை அறியக் கொழும்புக்குக் கிளம்பினார்.

இரண்டு நாள் கழித்து மகன் சுந்தரமூர்த்தியும் தனது உத்தியோகத்தில் மீண்டும் போய்ச் சேர்ந்துகொண்டான். புது மணப் பெண்ணும் மாமியாரும் இளைய மகனும் கடைக்குட்டி மகனும் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கினார்கள்.

ஒரு மாதம் கழித்து, தம்பையர் மனைவிக்குக் கடிதமும் காசும் அனுப்பினார். கடிதத்தில் இவ்வாறு கண்டிருந்தது -

"பட்சமுள்ள பாரியார் சுகிர்தம் அறிவது என்னவென்றால், இவ்விடம் சேமம், அவ்விடம் சேமத்துக்குப் பதில் போடவும். நானும் மகனும் புஷ்பத்தின் வீட்டில் இருக்கிறோம். மற்றவை உன் பதில் கண்டு".

அப்பாவின் மணியோடரும் அக்கா வீட்டில் அவர்கள் இருவரும் இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியும் கண்ட கடைக்குட்டி லலிதா தானும் கொழும்புக்குப் போக வேண்டுமென்று மல்லாதத் துவங்கினாள். கடைக்குட்டி யென்றபடியால் அவளுக்கு அப்பாவில் 'உயிர்'. சுகிர்தத்துக்கு, இரண்டு பெண்களுக்குப் பிறகு பிறந்த ஆண் பிள்ளை யென்றபடியால் மகன் சுந்தரமூர்த்தி மீது கொள்ளை ஆசை. இவற்றை முன்னிட்டும், லலிதா கொழும்பிலிருந்தால் அப்பாவைக் கொண்டு சீக்கிரம் கொழும்பில் வீடு எடுக்க ஏற்பாடு செய்வாளென்றும் நம்பிய சுகிர்தம் அவளைக் கொழும்புக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

இதற்கிடையில், ஆள் அரவம் கேட்டுப் பொந்துக்குள் பதுங்கும் நண்டுகள், சற்று நேரத்தில் வெளியே வருவதுபோல, கலவரத்துக்கு அல்லோலகல்லோலப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் அள்ளுண்ட சனமெல்லாம், மறுபடியும் கொழும்பு வந்து சரியத் தொடங்கிவிட்டது. ஆனால் ஒரேயொரு வித்தியாசம். கொழும்பு மாநகர சபை எல்லைக்கு வெளியே. தலை காட்ட மட்டும் பொதுவாக எல்லோரும் அஞ்சினார்கள். இதன் விளைவாக இமயம் முதல் குமரி வரையும் அதற்கு அப்பாலும் வெற்றிக் கொடி நாட்டிய தமிழ்ப் பரம்பரையில் ஒரு கூறு கொழும்பு நகர எல்லைக்குள் கூனிக் குறுகிக் கிடக்க நேர்ந்தது.

இத்தகைய சூழலிலேயே கடைக்குட்டி லலிதா, கும்பனித் தெருவில் ஒரு முடுக்கிலிருந்த தன் அக்கா புஷ்பம் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள். வந்து சேர்ந்த ஒரு வாரத்துக்கிடையில் அக்காவுக்கும் அவளுக்கும் சகோதரக் கலவரம் மூண்டது. அந்தக் கலவரம் நெருக்கடி நிலையை அடையவே, ஒரு நாள் காலை, லலிதா தம்பையரையும் இழுத்துக்கொண்டு, வீடு கிடைக்காவிட்டாலும் ஓர் அறையாவது வாடகைக்கு எடுத்துத் தானும் அப்பாவும் அண்ணனும் வேறாக வசிப்பதென்ற முடிவுடன் வெளிக்கிளம்பினாள்.

லலிதா துணிச்சல்காரி. கொழும்பில் பிறந்து, வளர்ந்து, படித்தவள். பட்டினத்தில் அவளுக்குப் பல பள்ளித்தோழிகள். தகப்பனிலும் சரளமாகச் சிங்களம் பேசுவாள். வடிவில்லாவிட்டாலும் எவரையும் விகிகரிக்கும் உரையாடல் வன்மையுடையவள்.

பின்னேரம் நான்கு மணியளவில் வீடு திரும்பிய லலிதா தன்னுடைய சூட்டுக்கேஸ், அண்ணன், அப்பா ஆகியோருடைய சூட்டுக்கேஸ் எல்லாவற்றையும் அடுக்கி அக்கா வீட்டிலிருந்து கிளம்பத் தயாரானாள். சற்று நேரத்தில் தம்பையரும் சுந்தரமூர்த்தியும் டாக்ஸியில் வந்து இறங்கினார்கள்.

புஷ்பம் இந்தத் திடீர்த் திருப்பத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. டாக்ஸியில் ஏறுவதற்கு முன்னர் தம்பையர் மகளைப் பார்த்து,

“நாங்கள் போய்விட்டு வருகிறோம் பிள்ளை”, என்று சொன்ன போது அவள் அழுதே விட்டாள்.

தம்பையருக்கு அப்பொழுதுதான் தமது செயலின் கனகனம் விளங்கியது. கையிலிருந்த சூட்டுக்கேஸைக் கீழே வைத்துவிட்டு, லலிதாவையும் மகளையும் பார்த்து “டாக்சிக்காரனைக் கொஞ்சம் நிற்கச் சொல்லுங்கள்” என்று சொல்லியவராக விரும்பத்தைக் கதிரையில் உட்கார்ந்தார்.

“நல்ல வசதியான அறை தங்கச்சி; முன் அறை; எந்த நேரமும் போய் வரலாம்; எங்கள் மூன்று பேருக்கும் நன்றாய்ப் போதும். இங்கே உனக்கே வீடு போதாது. மருமகனுடைய தம்பியாரும் இருக்கிறார்கள். எல்லாம் கஷ்டம் தானே,” என்று தாங்கள் தனியாகக் கிளம்புவது உள்ள நியாயத்தைச் சொன்னார்.

“அதற்காக இப்படிக்கோபித்துக்கொண்டு கிளம்பவேண்டுமா?”

“எனக்கென்ன கோபம்?”

முதல் நாளிரவு நடைபெற்ற வாக்குவாதத்தை அவர் மறந்தே போய்விட்டார். புஷ்பம் அதை ஞாபகப்படுத்தி அதற்காகத்தான் தங்கச்சி காலையில் எழுந்ததும் அவரையும் இழுத்துக்கொண்டு வீடு தேடக் கிளம்பினாள் என்று எடுத்துச் சொல்லவே, அவர் டாக்ஸியில் ஏறிவிட்ட லலிதாவையும், சுந்தரமூர்த்தியையும் திரும்பவும் வீட்டுக்குள் அழைத்தார். மூவருக்கும் சமாதானம் செய்துவைத்து, தாமும் தேநீர் பருகிய பின் சந்தோஷமாக விடை பெற்றுக்கொண்டு கிளம்பினார்.

இப்படியாகத்தானே தம்பையர், சுந்தரமூர்த்தி, லலிதா ஆகிய மூவரும் பாலத்துறையிலுள்ள சந்தனநாடாரின் வாடகை வீட்டு ஆபீஸ் அறையில் குடியேறினார்கள். குடியேறியவர்கள் சுமார் ஆறு வருடமாக அந்த ஒற்றை அறையிலேயே வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

இந்த ஆறு வருடத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சுகிர்த்தத்திடமிருந்து தம்பையருக்கும், அவர் மருமகளிடமிருந்து சுந்தரமூர்த்திக்கும் அடிக்கடி கடிதங்கள் வரும். சீக்கிரமாகக் கொழும்பில் ஒரு வீடு

வாடகைக்கு எடுத்து, தங்களையும் கொழும்புக்கு அழைத்துக் கொள்ளும்படி அவர்கள் எழுதுவார்கள். சுந்தரமூர்த்தி மாதம் ஒரு முறையோ இருமுறையோ யாழ்ப்பாணம் போய் வரும் சமயங்களிலும் இந்த வேண்டுகோள் சமர்ப்பிக்கப்படும். கொழும்பு திரும்பிய இரண்டொரு நாட்களுக்குச் சுந்தரமூர்த்தி வெகு கரிசனையோடு பத்திரிகை விளம்பரங்களைப் பார்த்து, சில முகவரிகளைக் குறித்துக் கொண்டு வீடு பார்க்கக் கிளம்புவான்.

ஆனால் அவனுடைய வருவாய்க்கும் வசதிக்கும் தக்கபடி வீடெதுவும் அமையாது.

மனித குலத்தை ஜீவநதிக்கு உவமித்துக் கூறுவார்கள். இந்த உவமையின்படி பார்த்தால் மனித சாதி. அருவியைப் போலச் சில இடங்களில் குமுறிக் கும்மாளமிட்டு முன்னேறுகிறது; சில இடங்களில் பொங்கிப் பிரவகித்துப் பாய்ந்தோடிப் பயனளிக்கிறது; வெள்ளக் காடாகி அழிவையும் உண்டாக்குகிறது. இந்த ஜீவநதியின் கிளை யாகிய தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் நிலை என்ன? அசைவற்றுத் தேங்கிக் கிடக்கிறது. இந்தத் தேக்கத்தின் சின்னமாகிய தம்பையர் கடந்த ஆறேழு ஆண்டுகளாகக் கொழும்பில் வீடு பார்த்து வருகிறார்; தேடவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் மூன்று பேரப்பிள்ளைகளைக் கண்டு விட்டார்.

இப்பொழுது அவருக்கு மற்றொரு பிரச்சினை பற்றியும் மனைவி சுகிர்தம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அடிக்கடி நினைவூட்டி வருகிறார். லலிதாவுக்கு வயது வந்துவிட்டதாம். ஏதாவது ஒரு வழி பார்க்கக் கட்டுமாம். இந்தப் பின்னணியில் ஒரு நாள் இரவு...

சந்தன நாடாரின் ஆபீஸ் அறையில் தம்பையர் பத்திரிகை படித்துக்கொண்டிருக்கிறார். மகன் சுந்தரமூர்த்தி காலையில் வேலைக்குக் கிளம்பியவன் எட்டு மணியாகியும் இன்னமும் வீடு திரும்பவில்லை. சமீப காலமாக அவன் இப்படித் தினமும் நேரத் தாழ்த்தியே அறைக்கு வருகிறான். வரும்போது ஆளில் மதுவாடை வீசுவதாகத் தம்மையருக்கு ஒரு சமுசயம்; ஆனாலும் அவர்தான் நெருக்கடி வரும்வரை எதுவும் செய்யமாட்டாரே. மகள் லலிதா அயல்வீட்டுத் தொழியுடன் ஆறு மணிப் படக் காட்சிக்குப் போயிருக்கிறாள்.

திடீரென்று கதவில் யாரோ படபடவென்று தட்டுகிறார்கள். தம்பையர், தான் போய்க் கதவைத் திறப்பதா அல்லது வீட்டுக்காரர் திறந்து பார்க்க விடுவதா என்று ஒரு கணம் யோசிக்கிறார். வீட்டுக்காரரே திறக்கட்டுமென்று தீர்மானித்தவராய்த் தொடர்ந்து பத்திரிகையைப் படிக்கிறார். இதற்கிடையில் அவருடைய அறையின்

பின் கதவை யாரோ தட்டுகிறார்கள். தம்பையர் எழுந்து போய், கதவைத் திறக்கிறார். இதிரே சந்தன நாடாரின் மனைவி எலிஸபெத் பதற்றத்துடன் காணப்படுகிறாள். திகைப்படைந்த தம்பையர் “என்ன”? என்று கேட்க வாயெடுக்கிறார். எலிஸபெத் அவரைப் பேசவிடாமல்,

“அண்ணாச்சி! இமிகிரேசன் டிப்பாட்மெண்டால் ஆட்கள் வந்திருக்கிறார்கள் போல இருக்கு. போய்க் கதவைத் திறந்து நாங்கள் வீட்டிலே இல்லையென்று சொல்லுங்கள்”, என்று கெஞ்சுகிறாள்.

தம்பையர் அசந்து போய் என்ன செய்வதென்றறியாது நிற்கிறார்.

வாசலில் கதவு மறுபடியும் சற்றுப் பலமாகத் தட்டப்படுகிறது.

“போங்கள். இல்லையென்று சொல்லுங்கள்” என்று பிடித்துத் தள்ளாத குறையாக எலிஸபெத் கெஞ்சுகிறாள்.

தம்பையர் கதவைத் திறக்கிறார்.

அங்கே குடியேற்ற இலாகாவிலிருந்து இருவர் வந்து நிற்கிறார்கள்.

(2)

சந்தன நாடார் புறக்கோட்டை வியாபாரிகளில் ஒருவர். பலசரக்கு, உணவுப் பொருள்கள், வியாபாரஞ் செய்யும் இந்திய வியாபாரிகள் எல்லோருமே கொழும்பிலுள்ளவர்களால் பொதுவாக அழைக்கப்படுவதுபோல இவரும் நாடார் என்று பெயர் பெற்றாரா அல்லது உண்மையிலேயே நாடார் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் தாமா என்பது அவருக்கும் அவர் குடும்பத்தவருக்கும் தவிரப் பிறருக்குத் தெரியாது, ஒருவேளை அவரையொத்த பிற நாடார்களுக்குத் தெரியலாமோ என்னவோ!

சந்தன நாடாரின் பூர்வோத்திரத்தைப் போலவே, அவருடைய வியாபாரத்திலும் மர்மம் சூழ்ந்துள்ளது. ஒருமுறை வெளிநாடொன்றிலிருந்து ஏராளமாகச் செத்தல் மிகைய் தருவித்த சந்தன நாடார், சில மூடைகள் கடல் நீரில் நனைந்துவிட்டன என்பதற்காக எல்லா மிகையையும் பழுதாகிவிட்டது என்று இன்குரன்ஸ் கம்பெனிக்கு எழுதி விட்டு, தமது வியாபாரத் தலத்தை வேறொருவரிடம் ஒப்படைத்த பின் தலைமறைவாகத் திரிய ஆரம்பித்தார்.

மிளகாய் அனுப்பிய வெளிநாட்டு நிறுவனம் அவர்மீது வழக்குப் போட்டது. பழுதான மிகையை அனுப்பி வைத்தமையால் தமக்குப் பெருத்த நட்டமேற்பட்டுக் கடையையும் மூடவேண்டிய நிர்ப்பந்த முண்டாயிற்றென்று வாதாடிய சந்தன நாடார் ‘வங்குரேத்து ஆன்’ என்று நீதிமன்றத்தால் பிரகடனம் செய்யப்பட்டவராம்! இந்தத் திருகுதாளத்தால் இரண்டு இலட்சம் ரூபாய் இலாபமடித்தார் என்று புறக்கோட்டையில் பேச்சடிபட்டது.

வழக்காடுவதற்காகப் பெயர்ப்பலகையை மாற்றிவிட்டு, கடையை மூடிவிட்டதாகச் சொன்னபோதிலும், வியாபாரப் பதிவுப் பத்திரத்தில் உரிமையாளரின் பெயர் வேறொன்றாக அமைந்தபோதிலும்,

கடை நிர்வாகம் முழுவதும் சந்தன நாடார் கையிலேயே இருந்தது. "கையொப்பப் பொம்மையாக" தமக்கு விசுவாசமுள்ள சிங்கள நண்பனை வைத்துக்கொண்டு இரும்புப் பெட்டிச் சாவியையும் கணக்கு வழக்குகளையும் தாமே கவனித்து வந்தார். இந்த ஏற்பாட்டின் பயனாக அவருக்குச் சற்று ஓய்வு கிடைத்தது. இதனாலும், முந்திய கடையை உண்மையாகவே மூடிவிட்டார் என்ற பம்மாத்துக்கு உரமளிப்பதற்காகவும் அவர் சிறிது காலம் பப்பட வியாபாரத்தில் இறங்கினார். பப்பட வியாபாரத்தில் அவ்வளவு 'சுக'மில்லையென்று கண்டதும் கருவாட்டு வியாபாரத்துக்குத் தாவினார். கருவாட்டு வியாபாரமென்றால் புறக்கோட்டைச் சந்தியடியில் ஒரு கொட்டிலில் கருவாடு வைத்து விற்றார் என்று எண்ணிவிடலாகாது. சந்தன நாடார் அந்த அளவுக்குக் கீழே இறங்கி வரமாட்டார். அவருடைய வியாபாரம் ஒரு தினிசானது. இதன்படி அவர் கருவாட்டின் நிறத்தைக் கூடக் காணவேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை.

ஒருநாள் ஒரு கள்ளன் வயலில் கட்டப்பட்டிருந்த மாடொன்றைத் திருடிச் சென்றாலும், மாட்டுக்காரன் வழக்கு வைத்தான். நீதி மன்றத்திலே விசாரணையின்போது, அந்தக் கள்ளன் பல்வியமாக எழுந்து, "ஐயா! நான் வயலிற் கிடந்த கயிற்றைத்தான் எடுத்தேன். அதன் நுனியில் மாடு கட்டப்பட்டிருந்தது," என்றாலும், இப்படித்தான் சந்தன நாடாரது கருவாட்டு வியாபாரத்தின் அடியில் தங்கம், அபின் கடத்தல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. புறக்கோட்டை வர்த்தக பரிபாஷையில் இதற்கு "அடிமாட்டு வியாபாரம்" என்றும் ஒரு பெயருண்டு.

இந்தச் சொற்றொடரே கறுப்புச் சந்தை என்று குறிக்கப்பெறும் கள்ள வியாபாரத்துக்குப் பொருத்தமான, தமிழ் மரபினடியாக வந்த சொற்றொடர் என்பது சந்தன நாடாரின் கருத்து. பழந் தமிழ் இலக்கியத்திலே ஆ நிரை கவர்தல் பற்றிய பாடல்கள் உண்டாம். ஆனால் ஆ நிரைகள் எவ்வாறு கவரப்பட்டன என்பது பற்றிய விவரங்கள் இல்லையாம். எதிரியைப் போருக்கு அழைப்பதற்கு ஆ நிரை கவர்தலும் ஓர் உபாயமாகக் கையாளப்பெற்ற காலத்திலே, ஒரு நாட்டு வீரர் வேற்று நாட்டு எல்லைக்குள் நுழைந்து அங்குள்ள கால்நடைகளை இரவோடிருவாகக் கவர்ந்து செல்லும்போது, பிறருக்குச் சந்தேகம் ஏற்படாதிருப்பதற்காக மாடுகளின் அடிவயிற்றில் தொங்கிக்கொண்டு செல்வார்கள். மாடுகள் தம்பாட்டில் போய்க் கொண்டிருக்கும். யாரும் தடுத்து நிறுத்தினால் மாட்டின் அடிவயிற்றில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் வீரர்கள் குதித்துச் சண்டை செய்வார்களாம். இதுவே "அடிமாட்டு வியாபாரம்" என்னுஞ் சொற்றொடரின் வரலாறு என்பார் நாடார்.

ஆமாம். சந்தன நாடார் ஆங்கிலம் படிக்காதவரானாலும் தமிழில் தேர்ச்சியுடையவர். தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்துசேரும் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் எல்லாவற்றையும் சந்தா செலுத்தி வாங்கிப் படிப்பவர். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வரும் அறிஞர்களின் கதாப் பிரசங்கங்கள், சொற்பொழிவுகள், இசைக்கச்சேரிகள் ஒன்றையும் தவறவிடமாட்டார். உள்ளூர்க் கலை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் அவர் ஊக்கமளிப்பார். "இங்கேயுள்ளவங்க என்ன பண்ணுறாங்க ஸார். ஏதோ கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி மாதிரி என்னென்னமோல்லாம் கத்திறாங்க," என்று அந்தரங்கமாகப் பேசிக்கொண்டாலும், யாராவது "நாங்கள் நாடகம் போடுகிறோம், பத்திரிகை போடுகிறோம்" என்று அவரை நாடினால் இல்லையெனாமல் பொருள் உதவி செய்வார். ஆனால், நாடகத்தையோ, பத்திரிகையையோ அவர் பார்க்கவே மாட்டார்.

நமது நாட்டில் ஆட்சி ஜனநாயக முறைப்படி நடக்கிறதென்றால், வர்த்தகம் பணநாயக முறைப்படி நடக்கிறது. சந்தன நாடார் இந்தப் பணநாயக வர்த்தக முறையின் பக்தராவர். ஒருநாள் பட்டப் பகலில் சந்தன நாடார் நொறில் றோட்டுப் பக்கமாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். திடீரென எங்கிருந்தோ நான்கு பேர் அவர்மீது பாய்ந்து தாக்கி மடியிலிருந்த பணமெல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் அன்று அவருக்கு நடட்டம். நல்ல அடி வேறு. இவ்வளவுக்கும் பிறகு அவர் ஒன்றும் நடவாதவர்போல டாக்ஸி ஒன்றைப் பிடித்து நேராக வீட்டுக்குப் போய்விட்டார். சற்று நேரத்தில் நீராடி, புதிய ஆடைகள் அணிந்து, வெளியேறிய சந்தன நாடாரைப் பார்த்தால் ஏதோ கோயில் குளத்துக்குப் போகிறவர்போல இருந்தது. வெள்ளை வெளேர் என்ற நாலு முழத்துண்டு, அதற்கு ஈடுகொடுக்கும் பால் வெள்ளைக் 'கமிசை', தோளிலே சால்வை. இத்தியாதி கோலங்களுடன் வெளியேறிய நாடார் அவர்கள் டாக்ஸியொன்றிலே ஏறித் தமது கடைக்குச் சென்றார். கடைப்பையன் செபமாலைப் பிச்சையின் காதுக்குள் விஷயத்தைச் சொல்லி "கப்பங்கார வில்லியம்" எனப்படும் நாட்டாண்மைக்காரனை வரவழைத்தார்.

அரைமணி நேரத்தில் அவரிடம் பறிபோன பணமும் அவரை வழிமறித்த ஆட்களும் கதறிக்கொண்டு சந்தன நாடார் முன் வந்து நின்றார்கள். சந்தன நாடார் தமக்கேயுரிய சிரிப்பைச் சிந்திவிட்டு, பணத்தை வாங்கிக்கொண்டார். "இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண நன்னயம் செய்துவிடல்" என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு முன்பு ஆளுக்கு இருபத்தைந்து ரூபாய் பணமும் கொடுத்து விட்டார். அன்று முதல் அவருடைய மெய்க்காப்பாளர் பட்டியலில் மேலும் நான்கு பேர் சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

இப்படி, ஊரோடு ஒத்து வாழும் புத்தி சாதாரியமுடையவர் சந்தன நாடார். வழி மறித்துப் பணம் பறித்தவர்களைப் பொலிஸில் பிடித்விக் கொடுத்திருக்கலாமே என்று பக்கத்துக் கடைக்கார யாழ்ப் பாண முதலாளி கந்தையா விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டபோது அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார்.

“அதெல்லாம் உங்க மாதிரிச் சொந்த ஊர்க்காரங்க செய்துக் கலாம். நாங்க யாரையும் பகைச்சிக்க முடியாதே. போக பொலிஸில அறிவிச்சா என்ன நடக்கும்? வீண் அலைச்சல். வக்கிலுக்குக் காசு கொடுக்கணும், போன பணம் கிடைக்குமோங்கிறதும் சந்தேகம். அப்பிடிச் கிடைச்சதுன்னுதான் வச்சக்குவமே. பயலாக நம்மைச் சும்மா விடுவானுகளா?”

இந்த நடைமுறை மதியூகத்தினாலேயே ஐம்பதெட்டாம் ஆண்டுக் குழப்பத்தில் கந்தையா முதலாளியின் கடை தீக்கிரையாக, சந்தன நாடாரின் கடையில் ஜாம்ஜாமென்று வியாபாரம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது! அவருடைய சிங்கள நண்பன்தான் கல்லாப்பெட்டியில் உட்கார்ந்திருந்தானெனினும் அதுதான் தருணமென்று அவன் எல்லாவற்றையும் சுருட்டிக்கொண்டு ஆளையும் திர்த்துக் கட்டியிருக்க லாம் தானே!

இத்தகைய சாமர்த்தியசாலியான சந்தன நாடாருக்குச் சமீப காலமாகக் காலஞ் சரியில்லாமலிருக்கிறது. காலத்தைக் குறை சொல்வ தென்ன, எல்லாம் அவருடைய சகோதரனால் வந்த வினை. அதனாலே தான் இந்த இரவில் அவருடைய மனைவி எலிஸபெத் தம்பையரின் காலில் விழுந்து கெஞ்சவேண்டிய நிலைமை உண்டாகியிருக்கிறது.

கதவைத் திறந்த தம்பையர் எக்கச்சக்கமான நிலையிலிருந்தார். எலிஸபெத் சொன்னபடி வீட்டில் ஒருவருமில்லையென்று பொய் சொல்லலாமா? அல்லது உண்மையையே சொல்லிவிடுவதா?

ஒன்று மனிதாபிமானத்தின் பாற்பட்ட செயல்.

மற்றொன்று தேசாபிமானத்தின் பாற்பட்ட கடமை.

தம்பையர் இவ்வளவு நறுக்குத் தெறித்தாற்போலப் பிரச்சினையை உணர்ந்து கொள்ளும் ஆற்றலில்லாதவர்தான்.

பார்க்கப்போனால் நன்னெறிகள், சட்டதிட்டங்கள் என்பவை யெல்லாம் பெரும்பாலும் மனித இயல்புக்கு, சுபாவத்துக்கு விரோத மானவையே. ஆகவேதான் இத்தனை மகான்களும் அறிஞர்களும் உலகில் தோன்றி நன்னெறிகளைப் போதித்துள்ளபோதிலும் உலகம்

ஒழுக்கநெறியில் சீரழிந்துகொண்டே வருகிறது. ஒழுக்கங்கள் எனப் படுவனவெல்லாம் மனிதனின் இலட்சியங்களே. இந்த இலட்சியங் களைக் கடைப்பிடிக்கப் பெரும்பாலான மனிதர்களுக்கு வசதியோ, வாய்ப்போ, அவகாசமோ அளிக்காமல் வாழ்க்கைச் சுமை அவர்களை அழுத்தி நசிக்கின்றது. ஒழுக்கமாக வாழ்வதென்பது கார் வைத் திருப்பது, வீடு கட்டுவது முதலியன போன்ற சொகுசான, அதிர்ஷ்ட வசமான காரியமாகும்.

குடியேற்ற இலாகாலிலிருந்து வந்தவர்களில் ஒருவர் தம்பை யரைப் பார்த்து,

“என்ன காணும், எவ்வளவு நேரமாகக் கதவைத் தட்டுகிறோம், என்ன தோட்டம் துலையிலையோ?” என்று அதட்டினார்.

தம்பையருக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்ததுபோல இருந்தது. பையனைப் பார்த்த உடனேயே அவருக்கு அந்தச் சமுசயம் வந்தது. ‘தோட்டம் துலையிலையோ’ என்று கேட்டதும் தம்பையருக்கு நிச்சய மாகத் தெரிந்துவிட்டது, பொடியன் யாழ்ப்பாணத்துப் பொடியன் தான் என்று. ஆகவே தானும் யாழ்ப்பாணத்தான்தான் என்பதைச் சூசகமாக உணர்த்துபவர் போல,

“தம்பி யாழ்ப்பாணத்தில் எவ்விடம்?” என்று சாவகாசமாகக் கேட்கலானார்.

இப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்துத் தம்பிக்கு ஓர் ஐமிச்சம்; தான் சரியான வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறேனோ என்று. அதைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகத் துணைக்கு வந்தவரிடம்,

“நாங்கள் பிழையான நம்பருக்கு வந்துவிட்டோம்போல இருக் கிறது” என்று மெல்லச் சொன்னார்.

“ஏன் மச்சான்” என்று கேட்டுக்கொண்டே கையிலிருந்து ஃபைலைப் பிரித்துவிட்டு, இலக்கத்தை மனதால் குறித்துக்கொண்டு, தம்பையரைப் பார்த்து,

“இதுதானே — இலக்க வீடு?” என்று சற்றுக் கடுமையான குரலில் கேட்டார்.

தம்பையர் சுருக்கமாக “ஓ!” என்றார்.

“இந்த வீடு யாருடைய வீடு?”

“யாருடைய வீடென்றால், வீட்டுச் சொந்தக்காரரைக் கேட் கிரீரா அல்லது வீட்டிலே குடியிருக்கிறவர்களைக் கேட்கிரீரா?”

சம்பாஷணை குடுபிடிக்கப் போகிறதென்பதை அவதானித்த யாழ்ப்பாணத்துத் தம்பி, முன்னால் வந்து.

“பெரியவரே, நாங்கள் இமிகிறேஷன் டிப்பாட்மென்டிஸே இருந்து வந்திருக்கிறோம். இந்த வீட்டிலே டி. ஆர். பி. காலாவதியான ஒரு குடும்பம் இருக்கிறதாக எங்களுக்கு பெட்டிசம் வந்திருக்கிறது...” என்று நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தினார்.

தம்பையர் அப்பொழுதுதான் அதை அறிந்தவர்போல “ஓ! நீங்க சந்தன நாடாரைத் தேடி வந்திருக்கிறீர்கள். அவர்கள் இங்கே தான் இருக்கிறார்கள். இருக்கிறார்கள் என்ன, இது அவர்களுடைய வீடுதான். நாங்கள் அவர்களுடைய ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்திருக்கிறோம்,” என்று விரிவாகப் பதில் சொன்னார். இதற்கிடையில் மனதில் அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார்.

“அப்போ, சந்தன நாடாரை வரச் சொல்கிறீர்களா?”

“அவர்கள் எல்லோரும் காலையில் கோயிலுக்குப் போனார்கள், இவ்வளவு நேரமாகியும் வரவில்லை. எங்கேயும் சொந்தக்காரர் வீட்டுக்குப் போய்த் தங்கிவிட்டார்களோ தெரியவில்லை.”

வந்தவர்கள் இருவரும் ஒருவர் ஒருவரைப் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

தம்பையரின் பொய் சொல்லித் தேர்ச்சி பெறாத நெஞ்சு படபடக்கத் தொடங்கியது.

அப்பொழுது வீட்டினுள்ளே இருந்து குழந்தையொன்றின் அழுகுரல் கேட்டது.

(3)

அழுகுரல் கேட்டதும் குடியேற்ற இலாகா ஊழியர் இருவரும் மீண்டும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள். கிழவனின் பேச்சை நம்புவதா அல்லது உள்ளே சென்று வீட்டைச் சோதிப்பதா என்று தடுமாறினார்கள். அழுகுரல் வீணையின் ஒரு தந்தியை மட்டும் மீட்டினது போல, ‘நொய்’ என்று ஒரு தரம் ஒலித்து விட்டு ஓய்ந்தமை அவர்களுடைய தடுமாற்றத்தை மேலும் வலுப்படுத்தியது. அழுகுரல் குழந்தையினுடையது தானோ என்றகூட அவர்களுக்குச் சந்தேகமுண்டாயிற்று. இந்த நிலையில் யாழ்ப்பாணத்துத் தம்பி தப்பையரின் முகத்தைக் கூர்க் குறிப்பாக உற்று நோக்கினார். தம்பையர் எதுவும் நடவாததுபோலக் காட்டிக் கொள்வதற்காக அவரையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். அவருடைய அந்தத் தோற்றத்தைக் கண்டதும் அழுகுரல் கேட்டது உண்மைதானா என்ற ஐயம் தம்பியின் மனதில் உறைத்தது. இதற்கிடையில் மற்றப் பையன் தம்பையரைப் பார்த்து.

“பெரியவரே, உங்களுக்குக் குழந்தைப் பிள்ளை ஏதும் உண்டா?” என்றார். அந்தக் கேள்வியில் தொக்கி நின்ற விசுவாசமான பகடியை அவதானித்த யாழ்ப்பாணத்துத் தம்பி குறுக்கிட்டு.

“அதாவது, இந்த வீட்டிலே குழந்தைப் பிள்ளை ஏதும் இருக்கிறதா?” என்று திருத்திக் கேட்டார்.

“இல்லையே” என்றார் தம்பையர்.

அப்பொழுது அந்த அழுகுரல் மீண்டும் கேட்டது.

இப்பொழுது, வந்தவர்களுக்கு உண்மை தெரிந்து விட்டது.

குரல் குழந்தையுடையதல்ல, கடவுள் பூனையுடையது!

கிழவனாரை வீணாகச் சந்தேகித்தோமே என்ற எண்ணமும், கடுவன் பூனையின் சத்தத்திலிருந்து குழந்தையின் அழுகரலைப் பிரித்தறியத் தெரியாத பேதைகளாகிவிட்டோமே என்ற வெட்கமும் இருவரையும் மொய்க்கவே அவர்கள் அதற்கு மேலும் தாமதிக்க விரும்பாதவர்களாய்,

“நாங்கள் காலையில் வருகிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்படத் தயாராகிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துத் தம்பி சட்டென்று நின்று,

“நாங்கள் வந்து தேடிப் போனதாக அவர்களுக்குச் சொல்லாதே யுங்கள்”, என்றார்.

தம்பையர் தலையாட்டினார்.

கதவை மூடி, விரும்பாத விளக்கைக் கண்மூடச் செய்துவிட்டுத் தமது அறைக்குள் நுழையக் கால் எடுத்துவைத்த தம்பையர், எலிஸபெத்தை நினைத்தவராய் நடு அறைக்குள் புருந்தார்.

“அவங்கதான் வந்தாங்களா?” என்று எலிஸபெத் இரகசியம் பேசும் மெல்லிய குரலில் அவரை வரவேற்றாள்.

“ஓம் பிள்ளை,”

“நீங்க என்ன சொன்னீங்க?” குரலை இன்னும் தாழ்த்திக்கொண்டு கேட்டாள்.

“காலத்தாலே கோலுக்குப் போய்விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பவில்லை என்று சொன்னேன்.”

“அவங்க என்ன சொன்னாங்க?”

“நானாக்கு வருவார்களாம்”

“அண்ணாச்சி! ஒருக்கால் வெளியாலே போய் ஆட்கள் போய்விட்டார்களா என்று பார்த்துக்கொண்டு வாருங்கோ”

தம்பையர் அந்த வேண்டுகோளுக்கு அமைந்து வெளியே போய்ப் பார்த்தார்.

திரும்பி வந்து, இருவரும் தூரத்திலே போய்க்கொண்டிருப்பதாகத் தகவல் கொடுத்தார்.

விபாபாரத்தில் சந்தன நாடார் எவ்வளவு திறமைசாலியோ அவ்வளவு திறமைசாலி எலிஸபெத் வீட்டு நிர்வாகத்தில். ஆகவேதான் சந்தனநாடார் வீட்டு விவகாரங்களில் தலையிடுவதேயில்லை.

எலிஸபெத் நல்ல வடிவானவள். வயது நாற்பதை எட்டிக்கொண்டிருந்தாலும் அவள்மீது அழுக்காறுடைய பெண்கூட முப்பதுக்குமேல் அவள் வயதை மதிக்க மாட்டாள். ஆனால் அவளுடைய அழகு காண்

போரைக் கிறங்க வைக்கும் விபரீத அழகு. அவளும் தன்னுடைய அழகின் வல்வமையை அறிந்திருந்தாள். இதனால் எத்தனையோ காரியங்களை அவள் தனது புன்னகையாலே சாதித்திருக்கிறாள். இதை யிட்டு அவள் சமூகத்தைச் சேர்ந்த பிற பெண்களுக்குப் பொருமை. அவளைப் பற்றிப் பலவிதமாகப் பேசிக்கொண்டதுடன் நில்லாது மறை முகமாகப் பகிஷ்கரித்தும் வந்தார்கள். எலிஸபெத் இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது விட்டாலும் பேச்சுத் துணைக்குக்கூட அயல் அட்டத்தில் ஆள் கிடையாதிருந்தமை அவளுக்குப் பெரிய சிரமமாகவிருந்தது. பெண்களுக்குப் பேச்சே மூச்சு. அந்தப் பேச்சுக்கு ஆள் இல்லாவிட்டால் அவர்களுக்கு வாழ்க்கையே அர்த்தமற்றதாகத் தோன்றும்.

இப்படியான குழலிலேதான் லலிதாவும் தம்பையரும் வீடோ அறையோ தேடி, அவள் வீட்டுக்கு வந்தார்கள். பணத்தைப் பற்றிய கவலையேயற்ற எலிஸபெத்தும் பேச்சுத்துணை ஒன்றையே கருதி, தயக்கமின்றி ஆபீஸ் அறையை அவர்களுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்தாள். அவளுடைய அந்த நற்செயல் இப்பொழுது ஆபத்தில் கைகொடுத்திருக்கிறது.

தம்பையர் மட்டும் தக்க சமயத்தில் வீட்டில் இல்லாமலிருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்? எலிஸபெத்துக்கு அதைநினைக்கவே பயமாக இருந்தது. கள்ளக் குடியேற்றக்காரர்கள் என்று கைது செய்யப்பட்டவர்களின் இன்னல்களை அவள் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். மரணத்தைப் போல, நினைப்பாப்பிரகாரமாக வந்து கதவில் தட்டும் குடியேற்ற இலாகா ஊழியர்கள், கள்ளக் குடியேற்றக்காரர்களைக் கும்பனித் தெருவிலுள்ள முகாமில் அடைத்து வைப்பார்களாம். ஆண்களை வேறாகவும் பெண்களை வேறாகவும் அடைத்து வைத்திருந்து, ஆற அமர ரெயிலிலும் கப்பலிலும் ஏற்றி இந்தியாவுக்கு அனுப்புவார்களாம். முகாமில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நாட்களில் சிறைக்கைதிகளிலும் கேவலமாக நடத்தப்படுவார்களாம். யாரும் அவர்களைப் பார்ப்பதானால் முள்ளுக் கம்பியாலான வேலிக்கு அப்பால் நின்றுதான் பார்க்கலாமாம். இப்படி உள்ளதும் இல்லாததுமாகப் பல கதைகளை அவள் கேள்விப்பட்டிருந்தாள்.

சந்தன நாடாரும் அவருடைய குடும்பமும் இப்படியான அவமானத்துக்கு உள்ளாவதா? இவற்றையெல்லாம் நினைத்தபோது தம்பையருக்கு எப்படி நன்றி தெரிவிப்பது என்று திக்குமுக்காடினால் எலிஸபெத். இதற்கிடையில் அதுவரை மூச்சுப் பேச்சில்லாமல் ஒரு மூலையில் பதுங்கிக் கிடந்த சந்தன நாடார் மெல்ல எழுந்து நடு அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படுமென்று அவர் எதிர்பார்த்திருந்தவர் தான். இதைத் தவிர்ப்பதற்காக அவர் எத்தனையோ பிரக்

கிராசிமாறையும் அப்புக்காத்துமாரையும் கலந்தாலோசித்தார். ஆனால் கட்சிக்கு நிதி கொடுத்து உதவினார். அரசியல்வாதிகள் ஒரு சிலரைக் கூட அணுகினார். ஆனால் ஒன்றும் கைகூடவில்லை. எல்லோரும் நேர காலத்தோடு வந்திருந்தால் ஏதாவது செய்திருக்கலாம், இப்பொழுது காலங் கடந்துவிட்டது என்று கையை விரித்தார்கள். ஆகவே சந்தன நாடார் வியாபார விஷயங்களைப்பெல்லாம் சரி செய்துகொண்டு, நிலுவைகளைப்பெல்லாம் வருவித்துக்கொண்டு இந்தியா திரும்பத் திட்டமிட்டிருந்தார். அதற்குக்கூட அவகாசம் கொடுக்காமல் அவருடைய சகோதரர் குடியேற்ற இலாகாவை முடுக்கிவிட்டு அவர்மீது வஞ்சத் தீர்த்துக்கொள்ள முற்பட்டிருக்கிறார்.

சந்தன நாடார் இரவோடு இரவாக வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிவிட முடிவுசெய்து கொண்டார். தமது கடையை நிர்வகித்துவரும் சிங்கள நண்பனுடைய வீட்டிலோ வேறெங்கோ போய்ச் சில நாட்களுக்குத் தலைமறைவாக இருந்து பிரயாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய எண்ணினார்.

இந்த முடிவை எலிஸபெத்திடம் சொன்னபோது அவள் கதறி அழ ஆரம்பித்தாள். அயலில் உள்ளவர்களுக்குக் கேட்டுவிடப் போகிறதென்று சந்தன நாடார் நினைவூட்டியதும் குரலைத் தாழ்த்தி விக்கி விக்கி அழுதாள். இவ்வளவு காலம் ஆண்டு அனுபவித்த வீட்டைத் துதிப்பென்று விட்டுவிட்டு ஒருவகை எந்தப் பெண்தான் தாங்கிக் கொள்வான்?

யம தூதர்கள்போல வந்தவர்களை ஏமாற்றி அனுப்பியதோடு பிரச்சினை நீர்ந்துவிடுமென்றுதான் அவள் நினைத்தாள். தன்னுடைய கணவர், எறியவேண்டிய இடங்களில் எறிய வேண்டியதை எறிந்து எப்படியும் நிலைமையைச் சமாளித்துவிடுவார் என்று நம்பியிருந்தாள் அவள்.

“சரி, சரி அழுகையை நிறுத்திக்கிட்டு ஆகவேண்டியதைக் கவனி” என்று மனைவியை அவசரப்படுத்துகிறார் சந்தன நாடார்.

“என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீங்க?”

“சீக்கிரமாகப் புடவையைக் கட்டிக்கிட்டு கிளம்பு. புள்ளைகளையும் கிளம்பர் சொல்லு. பையன் எங்கே போனான்?”

“படத்துக்குப் போயிருக்கான்”.

சந்தன நாடார் எதிரே சுவரில் மாட்டப்பெற்றிருந்த கடிகாரத் தைப் பார்த்தார். இருளிலும் நேரம் பார்க்கக்கூடிய அந்தக் கடிகாரத்தில் நேரம் ஒன்பதாயை எட்டிக்கொண்டிருந்தது.

“சரி அவன் வந்திடுவான். நீ போய்ப் புடவையைக் கட்டிக்கோ”.

“தம்பையர் இடையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்.

சற்று நேரத்தில் முன்கதவு மீண்டும் தட்டப்பட்டது.

பையன் வந்துவிட்டான் என்று எண்ணிய சந்தன நாடார் கதவைத் திறக்கப்போனார். ஆனால் கதவடியில் சென்றதும் மனதை மாற்றிக் கொண்டு உள்ளே வந்து.

“நீங்கள் போய்த் திறவுங்கள்” என்று தம்பையரைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

குடியேற்ற இலாகாக்காரர்கள் திரும்பவும் வந்திருக்கக்கூடும் என்ற அச்சம் அவருக்கு.

தம்பையர் கதவைத் திறந்தார்.

எதிரே சந்தன நாடாரின் மகன் கம்பீரமாக நின்றன்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குப் பின்னால் லலிதா நாணிக் கோணிக்கொண்டு நின்றாள். அவள் முகத்தில் என்ருயில்லாத ஒரு புதுப்பொலிவு தவழ்ந்தது.

(4)

சந்தன நாடாரின் வீடு சந்தன நாடாருடையதன்று; புறக் கோட்டை பேக்கரி முதலாளி அப்புகாமியினுடையது. அப்புகாமி முதலாளிக்குப் பாலந்துறையில் இன்னுஞ் சில வீடுகள் சொந்தம். எல்லா வீடுகளிலும் சந்தன நாடார் போன்ற இந்திய வியாபாரிகளே குடியிருக்கிறார்கள்.

கொழும்பில் வீடுகள் உள்ள சிங்களக் கனவான்கள் சந்தன நாடார் போன்றவர்களுக்கே தமது வீடுகளை வாடகைக்கோ குத்தகைக்கோ கொடுக்க விரும்புகிறார்கள். ஏனென்றால் சந்தன நாடார் போன்றவர்கள் முற்பணமோ 'சந்தோஷமோ' எதையும் தயங்காமல் கொடுப்பார்கள். சட்டம் பேச மாட்டார்கள். வாடகையைச் சொன்ன தினத்தில் கரூராக அனுப்பி வைப்பார்கள். வெள்ளை அடிக்க வேண்டும், திருத்த வேண்டும் என்றெல்லாம் தொல்லை கொடுக்கமாட்டார்கள்.

சிங்களச் சகோதரர்களுக்கே வீட்டைக் கொடுத்தால் என்ன நடக்கும்? வாடகையே ஒழுங்காகக் கொடுக்க மாட்டார்களாம். வாடகைக் கட்டுப்பாட்டுச் சட்டத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு நியாயம் பேசக் கிணம்புவார்கள். வீட்டைத் தாங்களே நாசமாக்கிவிட்டு, மாநகர சபைக்கு முறைப்பாடு செய்து, வீட்டுச் சொந்தக்காரர்களின் செலவில் திருத்துவிடப்பார்களாம்.

யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் கதை வேறு. அவர்களும் சந்தன நாடார் போன்றவர்கள். மாதிரிக் கேட்பதைக் கொடுத்து வீட்டை எடுத்துக் கொள்வார்கள். வாடகைப் பணத்தையும் ஒழுங்காகக் கொடுப்பார்கள். ஆனால் வீடு வீடாக இருக்காது. முற்றத்திலே சீலை, துணி காயவிட வென்று கொடிக் காயுகள். பூஞ்செடி வைக்க வேண்டிய இடத்தில் கத்தரிச் செடிகள். பின்புறத்தில் கோழிக் கூடுகள். இப்படி ஒரு தொழிலகமாகவே வீடு மாறிவிடும். செல்லத்தம்பி என்பவரின் பேரில் வீடு

இருக்கும். ஆனால் செல்லத்தம்பியரோ, குடும்பமோ அங்கே இருக்காது. செல்லத்தம்பியரின் மைத்துனர் சின்னத்தம்பி அந்த வீட்டில் 'சமறி' நடத்திக் கொண்டிருப்பார். அல்லாவிட்டால் செல்லத்தம்பியரின் இனஞ் சனமெல்லாம் ஆளுக்கு ஓர் அறையாக வாடகைக்குக் குடியிருக்கும். தேவையான சமயங்களில் செல்லத்தம்பியரும் குடியேறிச் சில மாதம் குடும்பம் நடத்துவார். செல்லத்தம்பியருக்கு வாடகை 'சும்மா'. மாதம் இருநூறு முந்நூறு மேல் மிச்சமாக வரும்படி இருக்கும். இந்த வரும்படியைக் கொண்டே அவர் தமது சொந்த ஊரில் பெரிய கல்வீடு எழுப்பி விடுவார். இதற்கிடையில் அப்புகாமியின் வீடு குட்டிச் சுவராகிவிடும்.

இவற்றையெல்லாம் உத்தேசித்துத்தான் அப்புகாமி போன்றவர்கள் சந்தன நாடார் போன்றவர்களுக்கே தமது வீடுகளை வாடகைக்குக் கொடுக்கிறார்கள்.

சந்தன நாடாரின் வீடு முன் விருந்தை, அலுவல் அறை, வரவேற்பறை, படுக்கையறை, விருந்தினர் அறை, சாப்பாட்டறை, சமையலறை, குளியலறை ஆகியன கொண்ட அடக்கமான வீடு. பெருந்தெருவின் திருப்பத்தில் அப்புகாமி வளவில் செல்லும் ஒழுங்கையில் முன்றாவதாக அமைந்த அந்த வீட்டுக்கு விருந்தையின் நடுவேயுள்ள கதவே வாசல். முன் புறத்தில் முற்றம் போல ஒரு துண்டு நிலம் காணப்பட்டாலும் வேலியோ மதிலோ படலையோ இல்லை.

கொழும்பு நிலைவரத்தின்படி பார்த்தால், அந்த வீடு மாதம் இரு நூற்றைம்பது ரூபாய் வாடகை பெறும். ஆனால் மாநகர சபையின் கணிப்பின்படி அறுபத்தொன்பது ரூபாய் தொண்ணூறு சதமே வாடகை. சட்டம், நடைமுறை நியாயத்துக்கு விரோதமாக அமைந்தால் யார் தான் அதை மதிப்பார்கள்? என்றாலும் அப்புகாமி முதலாளி பேராசை பிடித்தவரல்லர். அவர் சந்தன நாடாரிடம் அன்று முதல் இன்றுவரை நூறு ரூபாய் வாடகையே அறவிடுகிறார். அருணாசலம்பிள்ளை என்பவரின் பெயரில் இருந்த அந்த வீட்டைச் சந்தன நாடார் தம் பெயருக்கு மாற்றிக்கொண்டபோது, அப்புகாமி முதலாளிக்கு 'சந்தோஷமாகக்' கொடுத்த ஐயாயிரம் ரூபாவை வாடகைக் கணக்கில் சேர்த்துக் குழப்பிக் கொள்ளக் கூடாது; பெரும் பணக்காரருக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் 'கசவாரத்துக்கும்' உள்ள வித்தியாசமே அதுதான். 'சந்தோஷமாகக்' கொடுத்த ஐயாயிரத்தைச் சந்தனநாடார் கொடுத்த அன்றே மறந்துவிட்டார். அவருடைய இடத்தில் தம்பையருடைய மகன் சுந்தரமூர்த்தி இருந்திருந்தால் என்ன செய்திருப்பான்? நினைதவுடன் புரட்ட அவனிடம் பணமில்லை. சீதனமென்று காணி பூமி எல்லாம் கிடைத்திருந்தாலும் பெண் வீட்டுக்காரர்கள் மாப்பிள்ளை

பெண் சகோதரங்கள் உள்ளவன் என்ற முன்யோசனையுடன் யாவற்றையும் மகளின் பேரில் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். எதிலும் தம்பிகைவைக்க இயலாது. எனவே சுந்தரமூர்த்தி யாரிடமாவது கடன் வாங்க வேண்டும். கொழும்பிலும் பார்க்க யாழ்ப்பாணத்தில் வட்டி குறைவத்தான். ஆனால் விஷயம் ஊரெல்லாம் பற்றிவிடும். அது பெரிய வெட்கக்கேடு. கொழும்பிலே தான் எங்காவது மாறவேண்டும். கொழும்பில் ஐயாயிரத்துக்கும் குறைந்தபட்சம் நூற்றைம்பது வட்டி கொடுக்க வேண்டும். வாடகை நூறு, வட்டி நூற்றைம்பது. வீடு இருநூற்றைம்பது பெறும். கையும் கணக்கும் சரி. இதிலே சிக்கல் என்னவென்றால், சுந்தரமூர்த்திக்கு மாதம் இருநூற்றைம்பது ரூபாய் வாடகை கொடுக்கக் கட்டாது. எனவே, சௌகரியமாகக் குடியிருக்க எடுத்த வீட்டை ஒரு முதலீடாக உபயோகித்து, போட்ட முதலை மீட்கப் பார்க்க வேண்டும். இந்த முயற்சி 'சமறி' யாகவும் உருப்பெறலாம்; விடுதியாகவும் உருப்பெறலாம். வீட்டுப் பிரச்சினை என்னும் நானயத்தின் மறுபக்கம் இது.

* * *

புடவை மாற்றச் சென்ற எலிஸபெத்துக்குக் கையும் ஓடவில்லை; காலும் ஓடவில்லை. படுக்கையறைச் சுவர் ஓரமாக நிறுத்தப் பெற்றிருந்த முன்று பெரிய தேக்கு அலுமாரிகளில், எதேச்சையாக ஒன்றைத் திறந்தாள். அழகை மீண்டும் பீறிக்கொண்டு வந்தது. மணிப்புரி, காஞ்சிபுரம், பெங்களூர், பெரூரிஸ், காஷ்மீர் சேலைகள் எல்லாம் புடவைக்கடைக் கண்ணாடி அலுமாரிகளில் இருப்பதைப்போல ஒவ்வொரு தட்டிலும் முகடுவரை அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. பல சேலைகள் மடிப்புக் குலையாமல் புத்தம் புதிதாகவே இருந்தன. அவற்றை உடுத்தி அழகு பார்க்கவே அவளுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

நடுத்தட்டின் மேல் இருந்த வாச்சியைத் திறந்தாள். நிறைய நகைகள். பல அவளுடைய சொந்த நகைகள். சில ஏழைப் பெண்கள் அடகு வைத்து மீட்காதுவிட்ட நகைகள்.

அலுமாரியின் மறு கதவைத் திறந்தாள். தட்டுக்கள் இல்லாத அந்தப் பக்கத்திலே சேலைகளின் வண்ணத்துக்கு அமைவான பல்வேறு பாவாடைகளும் சோளிச் சட்டைகளும் கொளுக்கிகளில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. அடியில் 'ஷூ' 'ரூக்' என்னும் காலணித் தட்டிலே வண்ண வண்ணச் செருப்புக்கள் ஜோலித்தன.

பக்கத்திலே இருந்த மற்ற அலுமாரியைத் திறந்தாள். வரவேற்பறையில் கண்ணாடி அலுமாரியில் அழகுக்காக அடுக்கப்பட்டிருந்த மட்டப் பாண்டங்கள், கண்ணாடிப் பாத்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் இருமடங்கு

அளவான வெள்ளிப் பாத்திரங்கள், கிண்ணங்கள், குத்து விளக்குகள், பன்னீர்ச் செம்புகள், சருவக் குடங்கள், தூக்குச் சட்டிகள், இட்டிலிக் கொப்பரைகள் நிரை நிரையாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. மூன்றாவது அலுமாரியையும் திறக்க அவள் மனநிலை இடமளிக்கவில்லை, இவ்வளவு பொருள்களும் கைதவறி விடுமோ என்ற அச்சத்தில் அவளின் அடிவயிற்றிலிருந்து நீண்ட பெருமூச்சொன்று கிளம்பியது. அருகேயிருந்த கட்டிலில் அலங்கோலமாக விழுந்து விம்மி அழுதாள்.

கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே முன் தோன்றி மூத்த குடி தமிழ்க் குடியென்று பகுத்தறிவுவாதிகள் சொன்னால், சிலருக்குப் பகிடி. எலிஸபெத்தின் அலுமாரிகளுக்குள் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் நகை நட்டுகளையும், ஆடை ஆபரணங்களையும் பாத்திரங்கள் பாண்டங்களையும் பார்த்தால், பகுத்தறிவுவாதிகள் சொல்வதன் மனம் விளங்கும். மனிதன் நாகரிகமடையாதிருந்த காலத்தில், நாணயப் புழக்கமோ, வங்கிகளோ உண்டாவதற்கு வெகு காலத்துக்கு முன்னர், பெண்ணே குடும்பத்தின் தலைமைப் பதவியிலிருந்து ஆணின் சம்பாத்தியத்தைப் பொன்னாகவும் அணி மணியாகவும் மாற்றித் தன் உடம்பில் கமந்து திரிந்தாள் என்பது மனிதவியலாளரின் கருத்து. அழகுணர்ச்சியைப் பார்க்கிலும் சொத்துணர்ச்சியே பெண்கள் நகை, நட்டு அணியும் பழக்கம் தோன்றுவதற்கு ஏதுவாயிற்று என்பர். இதனைக் கொண்டு பார்த்தால் எலிஸபெத் போன்று அந்தரக் கணக்கில் ஆபரணங்கள் அணியும் இன்றைய தமிழ்ப் பெண்கள் கல்தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து ஆதி மனிதரின் நேர் வாரிசுகள் என்பதில் என்ன சந்தேகம்?

* * *

மகன் மோகனின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்த சந்தன நாடார் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைப் பற்றி மனதுக்குள் திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருந்தார். குடியேற்ற இலாகா ஊழியர்கள் மறுநாள் எப்படியும் தம்மைத் தேடி வருவார்கள் என்பதையிட்டு அவருக்குச் சந்தேகமிருக்கவில்லை. இன்னும் ஒரு வாரம் அவகாசம் கிடைத்தால் நல்லதுதான். அந்த அவகாசம் கிடைக்காத நிலைமையில் அதைப்பற்றி யோசிப்பதில் பயனில்லை. இரவோடிருவாக வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி எங்கே போகலாம்? கடைச் சாலையைக் கொண்டுபோய் சென்விரத்னாவின் கையில் கொடுத்து, கடையைப் 'பாரம்' எடுக்கும்படி சொல்ல வேண்டும். வக்கில் வேதநாயகத்தைச் சந்தித்து 'பவர் ஒஃப் அட்டோர்னி' எழுதுவிக்க வேண்டும்.

நான் வெளியே தலை காட்டக் கூடாது. பெண்டாட்டி பிள்ளைகளை எங்கே கூட்டிப் போவது? செனிவிரத்னா வீடு மகரகமத்தில். இந்த பூரலில் அவ்வளவு தூரம் போக முடியாது.

ஆபத்து வேளைகளில் நம்ம பயலுக கிட்டப் போகவே முடியாது. எல்லாரும் தொடை நடுங்கிகள். தங்கனையும் புடிச்சிகிட்டுப் போய் விடுவானுகன்னு செத்துப்படுவாங்க. வில்லியம் வீட்டுக்குப் போன அவன் வழி செய்வான். முதலில் எல்லாருமா அங்கிட்டுப் போய் தங்கிக்கிட்டு அப்புறமா ஏதும் செய்துக்கலாம். அவன் மூலமாக வக்கில் கிட்டப் போன அவரே ஏதும் ஏற்பாடு பண்ணித் தருவாரு. ஆமா.

* * *

தம்பையர் கதவைத் திறந்ததும் சந்தன நாடாரின் மகன் மோகன் (அவனுடைய பெயர் ஸ்டீன்ஸ்டான். செல்லப் பெயர்தான் மோகன்). நேராக வரவேற்பறைக்குள் நுழைந்தான். அங்கே தகப் பனர் இருந்ததைக் கண்டதும் தன்னுடைய சொந்த அறையாக உபயோகித்து வந்த விருந்தினர் அறைக்குள் போக எத்தனித்தான். சந்தன நாடார் அவனுடைய நோக்கத்தை அறிந்தவராய், “உடுப்பை மாத்தாம், சாம்பிட்டுக்கிட்டு கிளம்பணும்” என்றார். மோகனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்றாலும் தகப்பனாரை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கதைக்கும் வழக்கம் அவனுக்கு இல்லையாதலால் அம்மாவிடம் விசாரித்து அறிந்துகொள்ளலாமென்று சாப்பாட்டறைக்குள் புருந்தான்.

* * *

மோகனுக்குப் பின்னால் நாணிக்கோணிக்கொண்டு நின்ற லலிதாவைக் கண்ட தம்பையர் ஆச்சரியமடைந்தார். ஆனால் அதற்கிடையில் லலிதா “படம் முடிந்து புறப்படும் சமயத்தில் மோகனையும் கண்டோம். டாக்ஸி பிடிக்கப் போனவர் எங்கனையும் வரச் சொன்னார்” என்று சொல்லவே, தம்பையர் தமது மகன் சிநேகிதிகளுடன் படத்துக்குப் போனான் என்பதை உணர்ந்தவராய் எதுவும் பேசாது அவளைத் தொடர்ந்து தமது அறைக்குட் சென்றார். தமது மகன்மீது அவருக்கு அளவுகடந்த நம்பிக்கை. ஆகவே, லலிதா சொன்னது உண்மையென்றே நம்பினார். தவிரவும், சந்தன நாடாரைத் தேடிக் குடியேற்ற இலாகா ஊழியர்கள் வந்த விஷயமும் அவர்களைத் தாம் ஏமாற்றியிருப்பியதுமே அந்த நேரத்தில் அவருக்கு மகத்தான செய்திகளாக வந்தன. இதனால் பரபரப்படைந்திருந்த அவர் மகனின் பரபரப்பை அவதானிக்கவில்லை.

லலிதா தலை தப்பியது தம்பிரான் புண்ணியம் என்று மகிழ்ச்சியடைந்தவளாக, அவசர அவசரமாக உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு,

“சாப்பிட்டார்களா அப்பா?” என்று பரிவோடு கேட்டாள்.

“நீயும் இல்லை, நாந்தினையும் காணவில்லை. எல்லாரும் வந்த பிறகு சாப்பிடலாம் என்று இருந்தேன்” என்றார் தம்பையர்.

“முதலிலே நீங்கள் சாப்பிடுங்கோ” என்று சொல்லி அவருக்கு உணவு பரிமாறினாள்.

சாப்பிடும்போது தம்பையர் நடந்த செய்தியை லலிதாவுக்குச் சொன்னார். அவள் வேறு சிந்தனை வசப்பட்டிருந்தமையால் எதையும் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை.

சாப்பிட்டு முடிந்து ஒரு ‘வையன்னு சீனா’வைப் பற்றவைத்துக் கொண்டு, தம்பையர் முன் விரூந்தைக்கு வரவும், சந்தன நாடார் குடும்பத்தவர்கள் — நாடார், எலிஸபெத், மோகன், மற்றும் இரண்டு பெண்கள் — அவரை எதிர்கொண்டு வரவும் சரியாகவிருந்தது.

அவரைக் கண்டதும் எலிஸபெத் மீண்டும் கண்கலங்கினாள்.

“அண்ணாச்சி நாங்கள் வாழோம். விட்டைக் கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றாள்.

சந்தன நாடாரும், விடைபெற்றுக்கொண்டு கிளம்பத்தயாரானார், எலிஸபெத் லலிதாவை நினைத்துக்கொண்டவளாய், “தங்கச்சி எங்கே?” என்று தம்பையரைக் கேட்டாள்.

தம்பையர் லலிதாவை அழைத்தார்.

எலிஸபெத் அவளிடமும் விட்டைப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டாள்.

“டாக்ஸி பிடித்துக்கொண்டு வரட்டுமா?” தம்பையருக்கு எப்படியோ அந்த யோசனை வந்துவிட்டது.

“இல்லை. நாங்கள் அடுத்த தெருவில் போய்ப் பிடித்துக் கொள்கிறோம்”

சாப்பாட்டு நேரத்தில் தம்பையர் சொன்னதைக் காதில் போட்டுக்கொள்ளாத லலிதாவுக்கு எல்லாம் புதுமையாகப்பட்டது. “என்ன? புது” என்று கேட்க வாயெடுத்தாள்.

ஆனால் எல்லோருக்கும் பின்னால் நின்றன்கொண்டிருந்த மோகன் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதவாறு அவருக்குச் சைகை செய்யவே அவள் மெல்ல நழுவி அவன் நின்ற இடத்தை அணுகினாள்.

அவன் அவளிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தான். லலிதா அதைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் அறைக்குட்சென்று ஓளித்து வைத்தாள்.

தம்பையர் சந்தனநாடார் குடும்பத்தை வழியனுப்பி வைத்து விட்டு, விரூந்தை விளக்கு, வரவேற்பறை விளக்கு எல்லாவற்றையும் அணைத்தபின் தமது அறைக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“எல்லாரும் இந்த நேரம் எங்கே போகிறார்கள் அப்பா?”

“ஏன் நான் சொன்னது தெரியாதா?”

தம்பையர் அவர்களின் செலவுக்கான காரணத்தை மறுபடியும் ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னார்.

எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த லலிதா கடைசியாகக் கேட்டாள்.

“அப்போ இந்த வீட்டை என்ன செய்யப் போகிறீர்களாம்?”

தம்பையருக்கு அது வரையில் அந்த யோசனை தோன்றவில்லை. என்றாலும்,

“இந்த நெருக்கடியிலே நான் அதைக் கேட்கலாமா?” என்றார்.

ஆயினும் தாம் அதைப்பற்றிச் சாடையாகவாவது கேட்டிருக்கலாம் என்று இப்பொழுது அவருக்குப்பட்டது.

(5)

திமது பின்புத்தியையிட்டு விசனப்பட்ட தம்பையர் இனி என்ன செய்வதென்று எண்ணத் தலைப்பட்டார். மகன் மூர்த்தி வந்ததும் அவனைக் கேட்போம் என்ற யோசனை துளிர்ந்தது. கடவே இரவு நேரங்களில் அவன் குடிபோதையில் வந்து எவருடனும் எதுவும் பேசாமல் தூங்கிவிடுகிறவனாயிற்றே என்ற நினைவும் தோன்றியது.

“சரி, காலையில் பார்த்துக் கொள்ளுவோம்” என்று வாய்விட்டு நினைத்தவராய்ப் படுக்கையிற் சாய்ந்தார். கையிலிருந்த ‘வையன்ரு சீஸ்’ கீழே விழுந்து புகைந்து அணைந்தது.

சாப்பிடுவதாகப் பாவித்துக்கொண்டு, கண்வளரும் அப்பாவைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த லலிதா, ஒலியெழுப்பாது மெல்ல எழுந்து சென்று, காகிதத்தை எடுக்க எத்தனித்தாள். அந்த நேரம் பார்த்துச் சுந்திரமூர்த்தி வந்து கதவை இடித்தான். ‘பெரிய சுரைச்சல்’ என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டு போய்க் கதவைத் திறந்தாள். ஆசாமி சமீப கால வழக்கம்போல ஆனந்தத்தாண்டவமூர்த்தியாக வந்து நிற்பார் என்று எதிர்பார்த்த லலிதாவுக்கு அவன் சுந்தரமூர்த்தியாகக் காட்சி யளித்தமை எரிச்சலூட்டியது. போதாக்குறைக்கு, வந்ததும் வராததுமாக,

“இமிகிரேசன் டிபார்ட்மென்டியிலே இருந்து ஆரும் வந்தினமா?” என்றான்.

“உன்னைத் தேடியோ?”

“நான் என்ன கள்ளத்தோணியே?”

“ஓ! அந்தக் கதையைக் கேக்கிறியா? ஏன்? நீ தான் ஆக்களை அனுப்பினனியா?”

“வாயைப் பொத்திக்கொண்டு கேட்ட கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லு!”

“வாயைப் பொத்திக்கொண்டு எப்பிடி மறுமொழி சொல்ல ஏனும்?”

சுந்தரமூர்த்தி தன் கையால் வாயைப் பொத்திக்கொண்டு;

“இந்தாபார் இப்படிப் பொத்திக்கொண்டு மறுமொழியைச் சொல்லு. நான் வாயை மூடச் சொன்னேனா?” என்றான்.

“சொல்லாவிட்டால் என்ன செய்வாய்?”

“பல்லை உடைத்துக் கையில் தருவேன்!”

“எங்க உடை பாப்போம்”

லலிதா சுந்தரமூர்த்தியின் முகத்துக்கு நேரே தன் முகத்தை நீட்டி, வாயைத் திறந்து பல்லைக் காட்டினாள்.

“என்ன செய்கிறது, உன்னட்ட இருக்கிறதில் பல் ஒன்றுதான் வெள்ளை. அதையும் உடைச்சுப்போட்டால் ஆரு உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளுவான் என்று யோசிக்கவேண்டி இருக்கு”

“ஏன் உம்முடைய பெண்டாட்டி பெரிய திறமாக்கும்”

“என்ற பெண்டாட்டி உன்னைப்போல கரிக்குஞ்சோ?”

“குத்தைப்பல்லி”

அவர்களுடைய வாக்குவாதம் படிப்படியாகச் குடுபிடித்தமையால் சத்தம் உயரலாயிற்று. உயரவே தம்பையர் விழித்துக்கொண்டார். எழுந்து, “என்ன சத்தம்?” என்றார்.

அண்ணனும் தங்கையும் உடனே பேச்சை மாற்றி ஆளை ஏமாற்றி, மீண்டும் தூங்கச்செய்தார்கள். அவ்வளவோடு தர்க்கமும் நின்றது.

சுந்தரமூர்த்திக்கு ஒன்றரை வயது நிரம்ப முன்னர் அவசரமாக இந்த மண்ணில் வந்து குதித்த லலிதா, வயது வித்தியாச இடைவெளி தெரியாமல் அவனோடு பழகியவள். இதன்காரணமாக, அண்ணன், தங்கையென்ற முறையில் பழகாமல், ஒருவரையொருவர் பெயர் சொல்லியும், நீ, நான் என்று குறிப்பிட்டும் பழக்கப்பட்டவர்கள்.

இதற்கிடையில் லலிதா தனது கடிதம் பற்றி மீண்டும் நினைத்துக் கொண்டமையால், வாக்குவாதத்தை நீடிக்க விரும்பாதவளாய் சுந்தரமூர்த்திக்கு உணவு பரிமாறினாள். சுந்தரமூர்த்தியும் நடந்ததென்ன வென்பதைக் கறந்துவிடவேண்டும் என்று திட்டமிட்டவனாய் வாய்ச் சண்டையை நிறுத்திக்கொண்டு மெனமமாகச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டான்.

சிகரெட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு, அறையில் தம்பையரின் ஒற்றைக்கட்டிலுக்கு அடியில் சுற்றி வைக்கப்பெற்றிருந்த பாய், தலையணையை எடுத்துக்கொண்டு முன் விருந்தைக்குப் போனவன். ஏதோ அப்பொழுதான் நினைத்துக்கொண்டவன்போல்,

“இந்தா லல்லி, பகடியை விட்டுப்போட்டு என்ன நடந்ததெண்டு சொல்லு” என்றான்.

“என்ன, யாரோ ரெண்டு பேர் வந்து சந்தன நாடாரவையைக் கேட்டினமாம். அப்பா போய், அவை காலையில் கோயிலுக்குப் போனவை: இன்னும் வரயில்லை என்று சொல்லி அனுப்பினாராம்” என்று சுருக்கமாகக் கதையை முடித்தான்.

“அப்பாவுக்கு விசர்” என்று முணுமுணுத்தக்கொண்டே சுந்தரமூர்த்தி விருந்தைக்குச் சென்றான்.

“உம்!” என்று நீண்ட நிம்மதிப் பெருமூச்சு ஒன்றை விட்டவளாக லலிதா, தனது பொன்னான கடிதத்தை எடுத்தாள். அப்பா விழித்திருக்கிறாரா என்று பார்த்தபிறகு மெல்லப்பிரித்து வாசித்தாள் —

“லலிக் குஞ்சு!

நாளை 9-45 மணியளவில் உன் அப்பா எல்லாரும் வேலைக்குப்போன பிறகு நான் வீட்டுக்கு வருவேன்.

— மோகன்”

என்ற ஒரேயொரு வசனம் காணப்பட்டது.

லலிதாவுக்கு அச்சம் ஒரு புறம்; களிப்பு ஒருபுறம். இதயம் கொடுபடபடவென்று வேகமாகத் துடித்தது. அந்தச் சிறுதுண்டை ஒன்றுக்குப் பத்துமுறை திரும்பத் திரும்பப் படித்தாள். மோகனின் கையெழுத்தை, அதன் அழகைப் பார்த்து மகிழ்ந்தாள். ‘லலிக்குஞ்சு’ என்று தன்னைக் குறிப்பிட்டிருப்பதை எண்ணி வியந்தாள். அப்படியே வெகுநேரம் இருந்துவிட்டு, தன்னையறியாமலே தூங்கிவிட்டாள். தூரத்தில் எங்கோ சாமக்கோழி கூவியது.

* * *

மோகனும் லலிதாவும் விகாரமாகவே பூங்காவில் மறைவான ஓர் இடத்தில் நெருக்கமாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

நெடுநேரம் இருவரும் பேசாமல், உடல் நெருக்கத்தின் ஸ்பரிசு கைத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

அனுபவப்பட்ட காவல்காரன் ஒருவன் அடிக்கடி அந்தப் பக்கமாக வந்து அவர்களைக் கவனிப்பதால் அதற்குமேல் எல்லையற்ற அவர்களுக்கு வாய்ப்பில்லை.

காலம் ஊருவதுபோலவும் இருக்கிறது, வேகமாக ஓடுவது போலவும் இருக்கிறது.

மோகன் பொறுமையிழந்து,

“இப்படியே சும்மா உட்கார்ந்துக்கிட்டிருந்தா.....” என்கிறான்.

அதன் அர்த்தத்தைக் கிரகித்துக்கொண்ட லலிதா,

“இந்தத் தமிழ்ப் படங்களிலெல்லாம் பொய்யைத்தானே காட்டிருங்கள்” என்கிறாள்.

“அப்படியில்லே, அவங்க ஸ்டூடியோவுக்குள்ளேயே பார்க் தயாரிச்சுக்கிறாங்க. அதுக்குள்ளேயே நம்முடைய ஸ்டாருங்க கோழியும் சேவலும்போலக் கொக்கரிப்பாங்க; துரத்திப் பிடிப்பாங்க; எல்லாம் செஞ்சுக்குவாங்க”

லலிதா கலகலவென்று சிரிக்கிறாள்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?”

“உங்கட உவமையை நினைச்சுத்தான்”

சற்றுநேரம் மீண்டும் மௌனம் நிலவுகிறது.

“எண்டாலும் இந்த இங்கிலிஷ் படங்களிலே கொஞ்சுறதாகக் காட்டுறது எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கிறதில்லை. வாயிலே கொஞ்சுறது எவ்வளவு அரியண்டம்”

“அரியண்டம் என்றால் என்ன?”

“உம்... வந்து அருவருப்பு... நீங்க அசிங்கம் எண்டு சொல்லு வியளாக்கும்”

“உனக்கு அதன் அருமை தெரியாது”

“என்னது? அப்ப நீங்க கண்பேரைக் கொஞ்சியிருக்கிறியள்?”

லலிதா சட்டென்று எழுந்து நிிற்கிறாள்.

“என்ன அதுக்குள்ள பெண்டாட்டி மாதிரி அதிகாரம் பண்ணக் கிளம்பிட்டே. கொஞ்சினு என்னவாம்?”

லலிதா செய்வதறியாமல் மறுபடியும் உட்காருகிறாள். விக்கி விக்கி அழுகிறாள்.

தம்பையர் எழுந்துபோய் அவளை உலுப்பி,

“தங்கச்சி, லலிதா எழும்பு. ஏன் அழுகிறாய்? விடிஞ்சிற்றுது. எழும்பு”

லலிதா அவசர அவசரமாக எழுந்து, அக்கடிதத்தைச் சுற்றுமுற்றும் தேடுகிறாள்.

(6)

விருத்தையில் பாயை விரித்துப் படுத்துக்கொண்ட சுந்தரமூர்த்திக்கு அப்பா மீது கடுங்கோபம் வந்தது. வந்தவர்கள், எல்லோரையும் பிடித்துக்கொண்டு போகட்டுமேயென்று தம் பாட்டில் இருக்காமல் அவர் ஏன் முன்னுக்குப் போய் ‘இல்லை’யென்று சொல்ல வேண்டும்?

சந்தனநாடாருக்கு இலங்கையில் வசிக்க அதிகாரம் இல்லை என்று கூடியேற்ற இலாகாவுக்கு அறிவித்தவன் அவனல்லன். அவனுக்கு அந்த விஷயம் தெரிந்திருந்தாலும், “நமக்கேன் அந்த வம்பு” என்று வாளா விருந்தான். சந்தனநாடார் ஒருசமயம் அவனை அணுகி, தனக்கு இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை பெற வாய்ப்புண்டோவென்றும், யார் யாரைப் பிடித்தால் காரியம் கைகூடுமென்றும், விசாரித்துக்கூட இருந்தார். தன்னுடைய கடைப்பையன் ஒருவனுக்காக விசாரிப்பதுதான் தான் நாடார் கதை விட்டார். என்றாலும், ஏதோ ஒரு சொல்லில் அவர் தவறியமையைக் கொண்டு அவன் உண்மையை ஊகித்துக் கொண்டான். ஆயினும், அதை அவருக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்துகொண்டான். அரசாங்க உத்தியோகத்தன் என்றபடியால் கூடியேற்ற இலாகாவில் அவனுக்குத் தெரிந்த நண்பர்கள் யாரும், இருக்கவேண்டுமென்று சந்தனநாடார் நினைத்தாராம். சுந்தரமூர்த்தி தனக்குத் தெரிந்த ஒரு நண்பன் அந்த இலாகாவில் வேலைபார்த்து வந்தான் என்றும் நெடுங்காலமாக அவனைச் சந்திக்காதிருந்ததால், நாடார்ந்தும் அவன் அதே இலாகாவில் இருக்கிறானேவென்று தெரிய வில்லை என்றும் பதில் சொன்னான். அதைக்கேட்ட நாடார் தன்னுடைய கடைப்பையன் ஒருவனுக்கு அந்த இலாகாவில் ஒரு காரியம் ஆகவேண்டியிருப்பதாகப் பீடிகை போட்டு, அந்த நண்பன் இன்னமும் அதே இலாகாவில் வேலைபார்த்து வருகிறானேவென்று விசாரித்துச் சொல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அந்த நண்பன் முறைகேடாக

எதையும் செய்ய வேண்டியிருக்காதென்றும், தனக்கு மேலிடத்திலே செல்வாக்குள்ள புள்ளிகள் பலரைத் தெரியுமென்றும் சில முக்கியமான தகவல்களை மட்டும் ஃபலைப் பார்த்துச் சொன்னால் போதுமென்றும் நாடார் சுந்தரமூர்த்தியை ஆகவாசப்படுத்தினார். பையனுக்குச் சந்தோஷமாக ஏதும் கொடுக்கலாம் என்பதையும் தமக்கேயுரிய நாகுக்குடன் அவன் காதில் போட்டு வைத்தார். சுந்தரமூர்த்தி பிடி கொடுக்காமல், “பார்ப்போம்” என்று சொல்லி வைத்தான். ஆனால் அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி தன் நண்பன் இன்னமும் குடியேற்ற இலாகாவிலே தான் பணியாற்றுகிறானா என்று அவன் விசாரிக்கவில்லை.

இதற்கு முக்கியமான காரணம் சுந்தரநாடாரைப் போன்றவர்கள் மீது அவனுக்கு ஒரு வகையான ஊமைக்கோபம் இருந்து வந்தமையாகும். அரசாங்க உத்தியோகத்திற்கு சேருவதற்கு முன்னர் சில காலம் ஏற்றிறக்குமதி நிறுவனமொன்றில் வேலைபார்த்ததன் பயனாக, இந்திய வர்த்தகர்கள் சிலர் செய்யும் திருகுதாளங்களை அவன் நன்கு அறிந்திருந்தான்.

அவன் வேலைக்குச் சேர்ந்த அந்த நிறுவனம் பெயரளவில் பெரியதாக இருந்தபோதிலும் இடத்தளவில் சிறியதே. கோட்டையிலுள்ள மேல்மாடிக் கட்டடமொன்றின் மூன்றாம் மாடியின் முப்பத்தொன்பதாம் ஒற்றை அறையில் அது அமைந்திருந்தது. அங்கே அவன் அறிந்து கொண்ட முக்கியமான விஷயம். இலங்கையின் ஏற்றுமதிப் பொருள்களென்றும், இறக்குமதிப் பொருள்களென்றும் பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களிலே படிக்காத பல பொருள்கள் ஏற்றுமதியாகி வந்தனவென்பதாகும்.

அவனுடைய நிறுவனம் ஏற்றுமதி செய்த பிரதான பொருள், பழைய இரும்புகளாகும். ஓட்டை, உடைசல்கள் என்று வீடுதோறும் புறக்கணிக்கப்பட்டுக் கிடக்கும் இரும்புப் பொருள்களை அங்காடிக் கொள்வனவாளர்கள் மூலம் சேகரித்து இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்து வந்தது அந்த நிறுவனம். ஆனால் இப்படிச் சேகரிக்கப்படும் பொருள்களிலே சில பொருள்கள் உள்நூர்த் தேவைகளுக்குப் பயன்படுமென்பதால் அவற்றுக்கு அரசாங்கம் தடை விதித்திருக்கிறது. இவற்றிலே முக்கியமான ஒன்று காரின் ஸ்பிரிங் இரும்புகள். தொன் இருநூறு ரூபாய் பெறுமதியுள்ள இந்த ஸ்பிரிங்குகள் இந்தியாவில் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வரையில் விலைபோகும். ஆனால் இவற்றை எப்படி ஏற்றுமதி செய்வது? அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓட்டை, உடைசல் இரும்புகளின் அடியில் பதுக்கி அனுப்புவதுதான். வள்ளல்களிலும் கோணிகளிலும் ஏற்றி அனுப்பப்படும் இந்தப் பொருள்களைக் கூர்க் குறிப்பாக எவரும் கண்காணிப்பதில்லை. அதிலும் ஐம்பது சதவீதமான

கவப்பட்டுப் பொருள்கள் இடம்பெறலாமென்ற விதியும் உண்டு. இந்தச் சலுகையை அனுபவித்து, தடை செய்யப்பட்ட பொருள்கள் பன் ஏற்றுமதியாயின.

புறக்கோட்டையில் சியாபாரம் செய்யும் இந்திய வியாபாரிகள் ‘நாடார்’ என்று குறிப்பிடப்படுவதைப்போல, இந்த ஏற்றுமதி ஐராய் பவான்கள் பஞ்சிக்காவத்தைப் பிள்ளைமார் என்று குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். இதிலே இன்னோர் அதிசயமென்னவென்றால் இங்கிருந்து பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்யும் ஆசாமியே அக்கரையில் இறக்குமதியாளரும். இங்கிருந்து சோனாசலம் பிள்ளையென்பவர் பழைய இரும்பு ஏற்றுமதி செய்தால் அக்கரையில் அதனை இறக்குமதி செய்யும் சோனாசலம் பிள்ளை வேறு யாரும்ல்லர். ‘சாட்சாத்’ சோனாசலம்பிள்ளையின் தம்பியே தான். அவர் அங்கே பெயரளவில் மற்றொரு பெரிய ஏற்றிறக்குமதியாளர். பழைய இரும்பு ஏற்றி வரும் வள்ளல்களும் தோணிகளும் சிலோன்மேக்குத் திரும்பும்போது ஆயுள்வேத மூலிகைகளும் பட்டைகளும் ஏற்றிவரும். ஆயுள்வேத வைத்தியத்தின் பிறப்பிடம் பழம் புகழ் படைத்த பாரதநாட்டே! அங்கிருந்து ஏராளமான வாழைத் தண்டும், முருக்கம்பட்டைகளும், மாவிலைச்சருகுகளும் ஆயுள்வேத மூலிகைகள் என்ற பெயரில் சோனாசலம் பிள்ளையவர்களின் பெயருக்கு வந்திறங்கும். நாட்டில் தேசிய எழுச்சி உண்டானதன் காரணமாக உள்ளூர்க் கலைகளுக்கும் தொழில்களுக்கும் அரசாங்கம் ஊக்கமளிக்க முன் வந்ததன் அநுகூலம் இது. இந்த ஏற்றுமதி இறக்குமதிகள் பற்றியெல்லாம் சுந்தரமூர்த்தி பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கவேயில்லை.

பாயிலே படுத்தபடி முகட்டைப் பார்த்துக்கொண்டு கிடந்த சுந்தரமூர்த்திக்கு, தான் நேரடியாக அறிந்த இந்தத் தகவல்களுடன் சம்பத்தின் அவதானித்த மற்றொரு விஷயமும் நினைவுக்கு வந்தது. இறக்குமதிப் பொருள்கள் சிலவற்றுக்கு அரசாங்கம் தடை விதித்தமையால், அந்தப் பொருள்களுக்கு நாட்டிலே பெருத்த கிராக்கி. எனவே வாடிக்கையாளர்களின் நன்மையைக் கருதி, வியாபாரிமார் ஆவன செய்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் செய்யும் காரியம் வெகு சாதாரணமானது. தடை செய்யப்பட்ட கடிபாரம், ‘ட்ரான்ஸிஸ்லிர் ரேடியோ’ போன்ற பொருட்களைத் தடையைப் பொருட்படுத்தாமலே அவர்கள் தருவிக்கிறார்கள். துறைமுகத்தில் சரக்கு வந்து சேர்ந்ததும் கூங்க இலாகா தலையிட்டு அவற்றைக் கைப்பற்றிக்கொள்ளும் இவ்விதம் கைப்பற்றப்பட்ட பொருள்கள் பிள்ளை பொது மக்களுக்கு ஏலத்தில் விற்கப்படும். ஏலத்திலே சோனாசலம் பிள்ளை போன்றவர்கள் தமது கையாட்களாகிய ‘பொதுமக்களைக்’ கோஷ்டியாக அனுப்பி அப்பொருள்களை முறையாகக் கொள்வனவு செய்வார்கள். கூங்க இலாகா இந்தக் கொள்வனவுக்குப் பற்றுச்சீட்டு வழங்கும். சோனாசலம்பிள்ளை போன்றவர்களுக்குப் பொருள்களைக் கொள்வனவு செய்

வதிலும் பார்க்க அவற்றுக்குச் சுங்க இலாகாவின் வழங்கும் சிட்டையிலேதான் நாட்டம் அதிகம். அந்தச் சிட்டை இருந்தால், கள்ளமாகக் கடத்தப்பட்ட பொருள்களைக்கூட ஏலத்தில் கொள்வனவு செய்த பொருள்கள் என்று சொல்லி ஒளிவு மறைவில்லாமலே எவருக்கும் விற்பனை செய்யலாம். ஆக, தடை விதித்தமையால் உண்டான விளைவு பொருள்களின் விலை உயர்ந்தமையாகும்.

சுந்தரமூர்த்தி சமூக சேவகனோ, இலட்சியவாதியோ அல்லன். என்றாலும் நாட்டில் நடைபெறும் ஊழல்களையிட்டு ஆற்றுகையுடன் அவ்வப்போது அங்கலாய்ப்பது, வீடுதேடப் புறப்பட்ட நாளிலிருந்து வழக்கமாகி விட்டது- இந்த அங்கலாய்ப்பு நாளடைவில் குறிப்பாக இந்திய வர்ந்தகர்கள் மீது அவனுக்கு வெறுப்புண்டாக்கிவிட்டிருந்தது. அவனைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பாக கொட்டாஞ்சேனை, பாலத்துறை போன்ற இடங்களில் வாடகை வீடு கிடையாமைக்கு இந்திய வியாபாரிகள் சிலரே காரணர். ஆனாலும், ஊழல்கள் நிலவுவதற்குப் பொறுப்பாளிகள் யார்? அவனைப் போன்ற விவேகமுள்ள பொதுமக்களே யாவர். சட்ட திட்டங்களும் அவற்றை நிறைவேற்றும் அதிகாரிகளும் பொதுமக்களின் ஒத்துழைப்பில்லாமல் எதைத்தான் சாதிக்க முடியும்? ஆகவே சந்தனநாடார் குடும்பத்தைத் தேடி வந்த குடியேற்ற இலாகா உத்தியோகத்தர்களை அப்பா ஏமாற்றி அனுப்பியது பெருந்தவறாக அவனுக்குத் தோன்றியது. அப்பாவின் தவறை எண்ணிக் குமைந்த சுந்தரமூர்த்திக்கு, தான் ஆரம்பத்தில் விட்ட குறையை உணர இயலவில்லை. இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை பெறும் வாய்ப்புப் பற்றிச் சந்தனநாடார் சாடையாக விசாரித்த அன்றே அவன் தன் கடமையைச் செய்திருக்கவேண்டும்.

அப்பா மீது மனதுக்குள் குறைப்பட்டுக்கொண்ட சுந்தரமூர்த்தி அப்படியே உறங்கிவிட்டான். காலையில் லலிதா தேநீரும் கையுமாக வந்து அவனை எழுப்பினாள்.

சற்று நேரத்தில் தம்பையர், சுந்தரமூர்த்தி, லலிதா மூவரும் விரும்புதையில் குழுமினார்கள். சுந்தரமூர்த்தி எடுத்த எடுப்பில் முதல்நாள் இரவு நடைபெற்ற சம்பவத்தைப் பற்றி அப்பாவிடம் கேட்டான். அப்பா வெகு உற்சாகத்தோடு தன்னுடைய நற்செயலை எடுத்துரைத்தார். சுந்தரமூர்த்தி முடிவில் கேட்டான் -

“விட்டுச் சாவியை என்ன செய்தார்கள்?”

தங்களுடைய அறைகளை மட்டும்பூட்டி, திறவுகோல்களை வைத்துக்கொண்டு வெளிக்கதவுச்சாவியை விட்டுவிட்டுப் போனார்கள் என்று தம்பையர் பதில் சொன்னார்.

லலிதா இந்த உரையாடலில் ஈடுபடவில்லை. அவள் மோகனைப் பற்றிய மோகன நினைவில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள். அவனுடைய ஒரு வசனக்கடிதம் தகப்பனாரிடமோ, சுந்தரமூர்த்தியிடமோ சிக்கவில்லை. தலையணைக்கு அடியில் பத்திரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது.

மோகன் சொன்ன நேரத்துக்கு வந்து சேருவதானால் இன்னமும் சரியாக ஒன்றரை மணித்தியாலம் செல்லவேண்டும். அப்பாவும், அண்ணனும் ஏன் வேலைக்குப் புறப்படாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்? அந்தக் கடிதத்தைப் பகல்நேர வெளிச்சத்தில் இன்னுமொரு முறை கண்ணிரிப் படிக்கலாமல்லவா?

அப்பா இன்றைக்கு ஆற அமர உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார். இப்படி உட்கார்ந்து கதைக்கத் துவங்கினாரென்றால் நேரத்துக்கு வேலைக்குக் கிளம்பமாட்டார்.

“அப்பாவுக்கு இன்றைக்கு வேலை இல்லைப் போல.”

“வேலை இருக்குதான். ஆனால் நான் எப்படிப் போறது? வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்களே!”

லலிதாவுக்கு அடிவயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டதுபோல இருந்தது.

“நானும் இன்றைக்கு வேலைக்குப் போகவில்லை,” என்றான் சுந்தரமூர்த்தி.

லலிதா பேயறைந்தவள் போலானாள்.

“நீ நிற்கிறதாயிருந்தால் நான் வேலைக்குப் போகிறேன்” என்றார் தம்பையர் சுந்தரமூர்த்தியிடம்.

லலிதா நன்றியோடு அப்பாவைப் பார்த்தாள். அப்பா நல்லவர்; பாவம் வெயில் எல்லாம் திரிந்து கறுத்துப் போய்விட்டார். வயதும் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

“நான் விட்டுக் காவலுக்காக நிற்கவில்லை. வீடு வேறுயாருடையவும் கையிலே சிக்காமல் காரியம் பார்க்கப் போகிறேன்... சொன்னாற் போல இதைச் சொல்ல மறந்து போனேன்...”

தம்பையரும் லலிதாவும் ஆர்வத்தோடு அவன் முகத்தை நோக்க அவன் அந்த குண்டைத் தூக்கிப் போட்டான்.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன் ஒரு நாள். சுந்தரமூர்த்தி விரும்புதையில் உட்கார்ந்து சந்தன நாடாருக்கு வந்திருந்த இந்தியப் பத்திரிகைகளில் ஒன்றைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். விட்டில் அவனையும் எலிஸபெத்தையும் தவிர எவருமில்லை. சற்று நேரத்தில் எலிஸபெத் விரும்புதைக்கு வந்து சதவு நிலையில் சாய்ந்தபடியே அவனோடு பேசக்க் கொடுத்தாள். அந்நாள் வரை இத்தகைய ஒரு தலிமையான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தவன் போல அவனைப்பற்றி வெகு பரிபொரு விசாரித்தான். கடைசியாக அவனுடை குடும்பம், பிள்ளைகள் எல்லோரையும் கொழும்பில் கொண்டுவந்து வைத்திருந்தால் என்ன வி - 3

என்று கேட்டாள், சுந்தரமூர்த்தி சிரித்துக்கொண்டே கடந்த ஆரூண் டாகத் தான் வீடு தேடும் விஷயத்தைச் சொன்னான்.

“அப்படியா? என்கிட்ட ஒரு வார்த்தை சொன்னீங்களா?” என்று கேட்ட எலிஸபெத் இப்பொழுதாவது தெரிந்தது நல்லதாகப் போயிற்று என்றாள்.

சுந்தரமூர்த்தி நம்பிக்கை கொழுந்து விட்டெரிய அவனைப்பார்த்தான்.

“வீடு எடுக்கிறதென்றால் சந்தோஷம் எல்லாம் கொடுக்கணுமே. நீங்கள் எவ்வளவு கொடுப்பீங்க?”

“நியாயமாக வந்தால் கொடுக்கலாம்.”

“ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுப்பீர்களா?”

“வீட்டைப் பொறுத்தது; வாடகையைப் பொறுத்தது. கொடுக்க வேண்டுமென்றால் கொடுக்கிறதுதான்.”

“இந்த மாதிரியான ஒரு வீட்டுக்கு கொடுப்பீர்களா?”

“சந்தோஷமாகவா? முற்பணமாகவா?”

“சந்தோஷமாகத்தான்”

“இந்த வீட்டுக்கு எவ்வளவு வாடகை?”

“நாறு ரூபாய்”

“இப்பொழுது இருக்கிற நிலைமையிலே பெறும்தான். ஆனால் என்னிடம் உடனடியாக எவ்வளவு பணம் இல்லையே.”

“பணம் இல்லையென்றால் வீடு தேடுகிறதிலே புண்ணியமில்லையே!”

“ஆனபடியால்தான் ஆறு வருஷமாக இந்த அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கிறோம்”

“நாங்கள் இந்தியாவுக்குப் போக இருக்கிறோம். வீட்டை நம்பிக் கையான ஆட்களுக்குக் கொடுத்தால் நல்லதுன்னு இவர் சொன்னார். அதுதான்...”

சுந்தரமூர்த்தி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். என்றாலும் தனக் குண்டான படபடப்பைக் காட்டிக்கொள்ளாமலிருக்க முயன்றவனாக,

“ஏன்போகிறீர்கள்? எப்போது போகிறீர்கள்? போனால் திருப்பி வர மாட்டீர்களா?” என்று ஒவ்வொரு கேள்வியாகக் கேட்டான்.

எலிஸபெத் பட்டும் படாமலும் பதில் சொன்னாள். ஒன்றும் இன்னும் தீர்மானமாக முடிவு செய்யப்படவில்லையெனவும், முடிவானதும் தான் அறிவிப்பதாகவும் சொன்னாள்.

சுந்தரமூர்த்தியிடமிருந்து இந்த விவரத்தைக் கேட்ட தம்பையரும் லலிதாவும்,

“நீ ஏன் இவ்வளவு நாளும் எங்களுக்குச் சொல்லவில்லை?” என்று ஏககாலத்தில் கேட்டார்கள்.

“உங்களிடம் பணம் இருக்கா?”

“அம்மாவுக்கு எழுதி ஏதாவது ஒழுங்கு செய்திருக்கலாமே?”

“அம்மாவிடம் இருக்கா?”

“.....” இருவரும் பேசாமல் இருந்தார்கள்.

சிறிதுநேர மௌனத்தின் பிறகு லலிதா சொன்னாள்,

“ஏன் நீ உன்னுடைய பெண்சாதிக்கு எழுதியிருக்கலாமே...”

“ஓ! எப்படியும் எனக்கும் பெண்சாதிக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் வீடு தேவைதானே. காசைக் குடுத்து எடுத்தால் என்ன?” என்று சுந்தரமூர்த்தி அவருடைய கேள்வியில் தொக்கி நின்ற மீதிக் கருத்தைச் சொல்லி முடித்தான்.

லலிதா பேசாமலிருந்தாள்.

தம்பையரும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

சுந்தரமூர்த்தி உள்ளே எழுந்துபோய் ஒரு கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து மறுபடியும் தன் இருப்பிடத்தில் அமர்ந்தான், கடிதத் தைப் பிரித்தவாறே,

“நீமட்டுமென்ன அம்மாவும் இப்படித்தான் சொல்லுவா என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனபடியால் தான் உங்களுக்கு இதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லாமல் முதலிலே ‘அவளுக்கு,’ உன்னுடைய மச்சாளுக்கு எழுதிக் கேட்டேன். அவள் என்ன எழுதியிருக்கிறாள் என்று படிக்கிறேன் கேள்” என்று சொல்லி, கடிதத்தின் அந்தப் பகுதியைப் படிக்கலானாள்.

“...வீடு எடுப்பதற்கு ஐயாயிரம் ரூபா தேவை என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். கலியாணமாகி இத்தனை வருஷம் கழிந்த பிறகு தான் உங்களுக்கு என்னை உங்களுடன் வைத்துக் கொள்ள ஆசை வத்திருக்கிறதாகும். எனக்கும் புதிதில் அப்படி ஆசை இருந்தது தான். இப்போது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த ஆசை செத்துப்போய் விட்டது. உங்களுடைய அம்மாவுக்கு நான் வேலைக்காரி என்ற உண்மையை நான் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டேன். அல்லாவிட்டால் கணவனோடு இருக்க

வேண்டிய என்னைத் தன்னோடு வைத்துக் கொண்டு, கலியாணமாகாத குமர்ப் பெண்ணைக் கொழும்பில் ஆட்டம்போட உங்கள் அம்மா விட்டிருப்பாளா?"

லலிதா துள்ளிக் கொண்டு எழும்பினாள்.

"அப்பா! சூத்தப் பல்வி என்ன எழுதியிருக்கிறாள் பார்த்தியா?" என்று கோபமாகச் சொன்னாள்.

சுந்தரமூர்த்தி அமைதியாக,

"உள்ளதைத்தானே எழுதியிருக்கிறாள்," என்றான்.

லலிதா எட்டி அவன் கன்னத்தில் அறையாக்குறையாக,

"என்னடா உள்ளது? நான் என்ன ஆட்டம் போட்டுக் கொண்டா திரியிறன்?" என்றான்.

(7)

தீம்பையர் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆயினும் சட்டென்று எழுந்து லலிதாவைத் தடுத்தவராக,

"இதென்ன வேலை பிள்ளை? இன்னமும் அவன் சின்னப் பொடியன் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயா?" என்று கேட்டார்.

"இவன் குடுக்கிற இடத்தாலே தானே அவன் இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறான்? அவளுக்கென்ன நான் எங்கேயிருந்தாலும்?"

சுந்தரமூர்த்தி இடைமறித்து,

"அப்பா! நான் கடிதத்தைப் படிக்கட்டுமா அல்லது இவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொள்ளட்டுமா?" என்றான்.

"நீ படி மகனே?"

என்றாலும் சுந்தரமூர்த்தி கடிதத்தை மடித்தபடியே,

"அதை ஏன் படிக்க வேண்டும். விஷயத்தைச் சொன்னால் போதும் தானே" என்று கடிதத்தின் பொழிப்பைச் சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

கொழும்பில் தனக்கு வீடு வேண்டாம் என்றும் அப்படி வீடு எடுத்தால் தனியாகக் குடும்பம் நடத்த வேண்டும் என்றும் இல்லையென்றால் தான் யாழ்ப்பாணத்திலேயே இருந்துவிட விரும்புவதாகவும் அந்தக் கடிதத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

பெற்றோரைத் தள்ளி வைத்து விட்டுத் தனியாகக் குடும்பம் நடத்தும்படி சுந்தரமூர்த்திக்கு அவன் மனைவி சிற்சில வேளைகளில் சொல்லித்தான் இருந்தாள். ஆனால் அதன் சாதக பாதகங்களை அவர்கள் யாராவும் முழுமையாக அலசி ஆராய்ந்ததில்லை. ஏனென்றால் அவள் பச்சையெடுக்கு முன்னமே சுந்தரமூர்த்தி அதட்டிச் சத்தம் போட்டோ

அடித்து அமார்க்களம் பண்ணியோ பேச்சுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விடுவான். கடிதங்களில் அவன் அதைப் பற்றி எழுதினால் அவன் சட்டை செய்வதெயில்லை. ஆனால் இந்தக் கடிதத்தை அவன் அலட்சியப்படுத்த முடியவில்லை. தனது கட்சியை அவன் வெகு திறமையாக எடுத்துச் சொல்லியிருந்தான். அவளுடைய வாத்தலில் நியாயமிருந்ததையும் அவன் கண்டான். ஆனாலும் அவளுக்குச் சார்பாகச் செயலாற்ற அவனால் இயலவில்லை. அவன் அம்மாவின் பிள்ளை. அவனுக்குத் தாயும் வேண்டும்; தாரமும் வேண்டும்.

அவனுக்கும் மனைவிக்கும் நடைபெறும் இந்தக் கயிறிழுப்புப் போட்டி பற்றித் தம்பையருக்குத் தெரியாது. லலிதாவுக்கும் அப்படியே. சுந்தரமூர்த்தி யாரிடம் சொல்லி அழுது முறையிடுவான்?

எனவே சுந்தரமூர்த்தி முதன் முறையாகத் தனக்கும் தன் மனைவிக்குமிடையே இருந்துவரும் பிணக்கைத் தொட்டுக் காட்டியதும் தம்பையர் ஒரு கணம் அசந்து விட்டார். மருமகளின் பக்கம் பரிந்து கொண்டு தனது மனைவியைக் கண்டித்துப் பேசினார். சுகிர்தம் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தமை அவர் தமது கண்டனத்தைச் சற்றுக் காரசாரமாகவே தெரிவிக்க வாய்ப்பாயிற்று! அல்லாவிட்டால் அது வேறு பிரச்சினையாயிருக்கும்.

லலிதாவுக்கு, சம்பாஷணை வேறு திசையில் திரும்பியமை சற்றுப் பிடிக்கவில்லை. அதிலும் அப்பா மருமகள் சார்பாகப் பரிந்து பேசிப் புண்ணிலே புனி வார்த்தையோடு இருந்தது. ஆகவே பேச்சு மாற்ற விரும்பியவளாக,

“பிறகேன் இந்த வீடு யாருக்கு என்று கேட்க வேண்டும்? இந்த அறை நான் எடுத்த அறை. வீடும் விருப்பமெண்டால் நான் எடுப்பேன். மற்றவை வீட்டைப் பற்றிப் பேசத் தேவையில்லை. அவையெல்லாம் பெண்சாதிமாருடைய பேச்சுப்படி நடக்கலாம்.” என்று சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்க்காமலே குத்தலாகச் சொல்லிவிட்டு எழுந்து உள்ளே போனாள்.

சுந்தரமூர்த்திக்கு இப்பொழுது மற்றோர் உண்மையும் புலனாயிற்று. தன் மனைவிக்கு மாமியார் மட்டுமன்றி மச்சாணையும் சமாளிக்க வேண்டிய நெருக்கடி. எல்லோரும் ஒரே வீட்டில் குடியிருந்தால் உண்டாகுமென்பதே அது. இந்த நிலையில் கொழும்பில் வீடு கிடைத்தாலும் எடுக்காமல் விடுவதே நல்லதென்று எண்ணினான்.

பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க முயலுவது சில சமயங்களில் அவற்றை மேலும் மோசமடையச் செய்வதும் உண்டு. அதுபோலவே, குடும்

பத்தைத் தன்னோடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கொழும்பில் வீடு ஒன்றினை எடுத்தால், குடும்பக் கலவரம் என்ற புதிய பிரச்சினை நாள்தோறும் தலையெடுக்கக் கூடுமென்பதைச் சுந்தரமூர்த்தி உணர்ந்தான்.

இந்த ஐந்தாறு ஆண்டுகளாக மாமியும் மருமகளும் எப்படியோ நிலைமையைச் சமாளித்துத் தானே வருகிறார்கள். நானும் இந்த நிலைமைக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டேன். இந்தக் கட்டுக்கோப்பைக் குலைத்து, மாமி—மருமகள்.. மச்சாள் வாக்குவாதங்களில் நானும் சம்பந்தப்பட வேண்டிய ஒரு சூழலை, ஏன் உண்டாக்க வேண்டும்?

மனதுக்குள் இவற்றையெல்லாம் எடைபோட்ட சுந்தரமூர்த்தி தம்பையரைப் பார்த்து,

“உங்களுக்கு இந்த வீட்டை எடுக்க விருப்பமா அப்பா?” என்றான்.

“சும்மா கிடைத்தால் விடலாமா?” என்றார் தம்பையர்.

“சும்மா எப்படிக்கி கிடைக்கும்”.

“சந்தன நாடார் மூலமாக வீட்டுச் சொந்தக்காரனோடு பேசி எங்களுடைய பெயருக்கு வீட்டை மாற்றச் சொல்கிறது தான்.”

சந்தன நாடாரை எப்படிச் சந்திப்பீர்கள்? வீட்டுச் சொந்தக்காரர் சந்தன நாடார் பேச்சைக் கேட்பார் என்பது என்ன நிச்சயம்? சந்தன நாடார் காசு கேட்காமல் விடுவாரா? வீட்டுச் சொந்தக்காரர் காசு கேட்க மாட்டாரா?”

“அதெல்லாத்தையும் சந்தனநாடாரே கவனிக்கட்டும்.”

“அப்படியென்ன சந்தன நாடார் மீது, உங்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை?”

“அவனைக் காப்பாற்றியதற்கு நன்றி இருக்காதா?”

“அதை அவர்களாகவே நினைத்துச் செய்ய வேண்டும். நாங்கள் கேட்கலாமா?”

“கேட்காமலே செய்வான் என்று தான் நினைக்கிறேன்.”

“அப்படியென்றால் வீடு கிடைத்தால் கிடைக்கட்டும், கிடைக்காவிட்டால் போகட்டும் என்கிறீர்கள்.”

“வெறென்ன செய்யலாம்?”

“முன் பாதுகாப்பாக சட்டப்படி ஏதும் செய்லாமல்லவா?”

“என்ன செய்யலாம்?”

“என்ன அப்படிக் கேட்கிறீர்கள். இப்பொழுது சட்டம் கூலிக் குடியிருப்பாளருக்கு வாய்ப்பாக இருக்கிறது. நாங்கள் இவ்வளவு காலமும் இங்கே குடியிருந்தோம் என்பதை நிரூபித்து வீட்டில் எங்களுக்கு உள்ள உரிமையை நிலை நாட்டலாம்.”

“அதெல்லாம் பெரிய கரைச்சல். எதுக்கும் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். சில வேளை அவர்கள் திருப்பி வந்தாலும் வரலாம்.”

“அப்போ, நான் யாரையும் கண்டு பேசி, ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்கிறீர்களா!”

“இரண்டொரு நாளைக்குப் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.”

“அப்படியென்றால் நான் வேலைக்குப் போகிறேன்.”

“ஓம் மகனே! இரண்டு பேரும் ஏன் குந்திக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். தங்கச்சி தனியாக இருக்கிறபடியால் நான் இருக்கிறேன். யாரும் வந்தாலும் வருவார்கள். நீ வேலைக்குப் போ.”

சந்தரமூர்த்தி அலுவலகத்திற்குச் சென்ற சற்று நேரத்தில் மோகன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவன் பின்னாலே பாத்திரங்கள் கழுவுவதற்கென்று தினமும் வந்து போய்க்கொண்டிருந்த கறுப்பிக் கிழவியும் கூடவே வந்தாள்.

தன்னை வரவேற்க லலிதா காத்திருப்பாள் என்று எதிர்பார்த்து வந்த மோகனுக்குத் தம்பையர் வந்து கதவைத் திறந்தது ஏமாற்ற மாயிருந்தது. ஆனால், லலிதாவைச் சந்திக்கும் நோக்கத்துடன் மட்டும் வந்திருக்கவில்லை. நகை நட்டுகளையும் பிறர் கவனத்தைக் கவராமல் கொண்டு வரக் கூடிய மற்றும் பொருள்களையும் எடுத்து வரும்படி எலிஸபெத் அவனிடம் சொல்லி அனுப்பியிருந்தாள்.

இந்த ஏற்பாடு முதல் நாள் இரவு முடிவாகியிருந்தமையாலேயே மோகன் அவ்வளவு திடமாக லலிதாவுக்குத் துண்டு எழுதிக்கொடுத்தான்.

இப்பொழுது தம்பையர் வீட்டிலிருந்தமையால் மோகன் தன் காதலை ஒரு புறம் தள்ளி வைத்துவிட்டுக் கடமையில் ஈடுபடலானான்.

கறுப்பிக் கிழவியைச் சமையலறைக்குள் அனுப்பி, எல்லாவற்றையும் துப்புரவு செய்யும்படி சொல்லிவிட்டு, படுக்கையறையைத் திறந்து உள்ளே சென்ற மோகன் அலுமாரிகளைத் திறந்து நகைகளை எடுத்துக் காற்சட்டைப் பைக்குள் திணித்துக்கொண்டான். சேலைகள் முதலிய வற்றை எடுத்துக் கட்டிக்களின் அடியில் வைக்கப்பெற்றிருந்த சூட் கேசுகளில் அடுக்கினான். வாடொலிப்பெட்டி, கவர்க்கடிகாரம் எல்லா வற்றையும் எடுத்து வைத்தான். இந்த அலுவல்களெல்லாம் முடிந்ததும் அறையை மறுபடியும் பூட்டிக்கொண்டு,

“எப்படி மிஸ்டர் தம்பையா?” என்று கேட்டபடி வரவேற்பை யிற் கிடந்த நாற்காலியில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

தம்பையர் முகம் மலர,

“இருக்கிறோம் தம்பி” என்று பதில் சொன்னார். லலிதாவைக் கூப்பிட்டு,

“தம்பிக்கு டீ கொண்டு வா” என்றார்.

லலிதாவும் அதற்காகவே காத்திருந்தவள் போல உடனே தேநீரும் கையுமாக வந்தாள்.

தேநீரைக் கொடுக்கும்போது, லலிதா தம்பையரை மறைக்கும் வகையில் மோகன் முன் வந்து நின்றாள். மோகனும் கோப்பையைப் பெறும்போது கூடவே அவளுடைய கையையும் அழுத்திப் பற்றினான். லலிதாவின் கார் வண்ண வதனம் நாவற் கனியாகக் கன்றியது: மோகனின் குறும்பை எண்ணியபோது அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. என்றாலும் பின்னால் அப்பா இருப்பதை உத்தேசித்து எதுவும் நடவாததுபோல, கோப்பையைக் கையளித்தவிட்டு, தப்பையருக்குப் பின் புறமாகப் போய் நின்று கொண்டான்.

தம்பையர் சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல் பல விஷயங்களையும் பற்றிப் பேசுக்க் கொடுத்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, கடைசியில் அப்பொழுதுதான் நினைத்தவர் போல, வீட்டைப்பற்றி விசாரித்தார்.

“அதெல்லாம் அப்பா ஏற்பாடு பண்ணிப்பிட்டாரே” என்றான் மோகன் சாவதானமாக.

தம்பையருக்கு காலடியில் நிலம் பெயர்ந்தது போலிருந்தது.

“அப்படியா? ஆருக்குக் குடுக்கப் போறாராம்?”

“அவருடைய ஃபிரெண்ட் காசிலிங்கம் பிள்ளைக்கு.”

“எல்லாம் முடிவு செய்தாச்சா?”

“ஆமா, போனவாரமே அப்பா சொல்லிக்கிட்டிருந்தார்.”

“எங்களிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டிருக்கலாம்.”

“அம்மா கேட்டாங்களாமே. மிஸ்டர் சந்தரமூர்த்தி திட்டவட்டமா எதுவுஞ் சொல்லலையா மின்னாங்கனே.”

அதுவரை எதுவும் பேசாமல் நின்ற லலிதா முன்னே வந்து,

“அம்மா என்னிடம் கேட்டிருக்கலாம். நான்தானே அவர்களிடம் அதை எடுத்தவள்.”

மோகன் எதுவும் பதில் சொல்லாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். அதற்கு மேல் அங்கே உட்கார்ந்திருக்கவும் அவனுக்கு சிரமமாக விருந்தது. லலிதா தம்பையர், ஆகியோரும் அவன் இருப்பதை மறந்து தனித்தனியே சிந்தனையில் ஈடுபட்டார்கள்.

மோகன் எழுந்து சமையலறைப் பக்கமாகச் சென்று கறுப்பியைப் பார்த்து.

“இதோ எல்லாத்தையும் சுத்தம் பண்ணிப்பிட்டு இங்கேயே இருந்துக்கோ. நான் சாய்ந்தரமா வருவேன்,” என்று சொன்னான்.

திரும்பி வந்து தம்பையரைப் பார்த்து,

“நான் போயிட்டு பின்னேரமா வருகிறேன்,” என்றான்.

லலிதா அவனைப் பார்த்து,

“கொஞ்சம் இருங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு, தகப்பனாரை உள்ளே அழைத்துப்போனாள்.

“அப்பா நீங்கள் ஒரு துண்டு எழுதி எலிஸபெத்துக்கு அனுப்புங்கள். வீட்டை எங்களுக்கு மாற்றிக்கொள்ள வசதியாக வீட்டுச் சொந்தக்காரருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித்தரச், சொல்லிக் கேளுங்கள். காசு ஏதும் வேண்டுமென்றாலும் தரலாம் என்று சொல்லுங்கள்” என்று தம்பையரிடம் சொன்னாள்.

“நீ ஒரு துண்டு எழுதித் தா. நான் கையெழுத்துப் போட்டுத் தாறன்,” என்றார் தம்பையர்.

லலிதா அவசர அவசரமாகத் ‘துண்டு’ எழுத உட்கார்ந்தாள்.

“நீங்கள் போய் மோகனோடு கதைத்துக் கொண்டு இருங்கள்,” என்று தம்பையரை அனுப்பினாள்.

தம்பையரும் அவ்வாறே போய், மோகனோடு பேச்சுக் கொடுத்தார். லலிதா கடிதத்தில் எழுதப் போகும் விஷயங்களைப் பற்றி அவனிடம் சொல்லிவிட்டு,

“அப்பாவிடமும் சொல்லும், இதுவரையிலே வீட்டை மாற்றாமலிருந்ததால், ஒருவருக்கும் கொடுக்க வேண்டாமென்று சொல்லும்,” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

மாலையில் சுந்தரமூர்த்தி நேரத்தோடு வீடு வந்து சேர்ந்தான்.

அவன் வந்த போது கறுப்பிக்கிழவி விருந்தையில் பெரிய பொட்டணத்தோடு உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தது. பொட்டணத்தில் பழைய தகரங்கள், போத்தல்கள், எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள் புடை சூழ்ந்திருந்தன.

தம்பையர் வரவேற்பறையில் உட்கார்ந்து பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி நேராக அவருக்கு எதிரே இருந்த நாற்காலியில் போய் அமர்ந்து,

“இதெல்லாம் என்ன?” என்று கறுப்பியைக் காட்டிக் கேட்டான்.

“எலிஸபெத் அனுப்பின ஆள்”

“எலிஸபெத் அனுப்பிய ஆள் என்று எப்படித் தெரியும்?”

“மோகன் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான்”

“ஓ! அப்போது நீங்கள் வீட்டைப்பற்றிக் கேட்டீர்களா?”

தம்பையர் மோகன் சொன்ன செய்தியைச் சொன்னார்.

சுந்தரமூர்த்தி கொதித்தெழுந்தான்.

“அப்போ நீங்களெல்லாம் இளிச்சவாயன் மாதிரிப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கப் போகிறீர்கள். அப்படித்தானே?”

“அதென்ன அப்பிடிச் சொல்கிறாய்?”

சுந்தரமூர்த்திக்குச் சந்தனநாடாரின் திட்டம் விளங்கி விட்டது. அவர் ஏற்கெனவே வீட்டை வேறு யாருக்கோ கொடுக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டார். வீட்டுப்பொருட்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அப்புறப்படுத்தும் வரை அப்பாவை வீட்டுக்கு காவலாக வைத்திருக்க நினைத்திருக்கிறார். இன்றே நாளையோ புதிய குடித்தனக்காரர் வீட்டுக்கு வரக்கூடும். அவர்கள் வந்தால் நானும் அப்பாவும் அக்காவும் தெருவில் நிற்க வேண்டியதுதான். வருகிறவர்கள் தங்களையும் கூடவே வைத்துக்கொள்வார்கள் என்று எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

சுந்தரமூர்த்தி தீர்மானம் செய்துகொண்டான். குடும்பச்சிக்கல் களை மறந்துவிட்டு முதலில் இந்த வீட்டை எடுக்க முயலவேண்டும். அதன் பிறகு வேண்டுமானால் குடும்ப விவகாரங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளலாம். இப்படி நினைத்தவனாக,

“அப்பா, இது சரிப்பட்டு வராது. நாங்கள் சும்மா இருந்தால் தெருவிலே தான் நிற்க வேண்டி வரும். நான் இப்ப போய் எங்களுடைய எம். எம். சி. பைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே கிளம்பினான்.

(8)

“கொடுக்கின்ற தெய்வம் கூரையைப் பிழ்த்துக்கொடுக்கும் என்று சொல்வார்கள். உம்முடைய கதை அதையும் ஒருபடி மிஞ்சி விட்டது. நீர் ஒன்றுமே செய்யாமல் இருக்க, சகல வசதிகளும் உள்ள வீட்டொன்று உமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. நிலைமை அப்படி இருக்கும் போது, நீர் விழுந்து அடித்துக்கொண்டு என்னிடம் ஓடிவருகிறீர். குடியேற்ற இலாகா ஆட்கள் வந்த சமயம் சந்தனநாடார் குடும்பத்தைக் காட்டிக் கொடுத்திருந்தால் காரியம் இன்னும் சுலபமாக முடிந்திருக்கும். ஆனால் உம்முடைய தகப்பனார் அநாவசியமாகக் காரியத்தைக் கெடுத்துப்போட்டார். பழங்காலத்து மனிதர் எல்லாருமே இப்படித் தான். மனிதாபிமானம், இனப்பற்று என்றெல்லாம் அவம்பிக்கொண்டிருப்பார்கள். உமக்கு ஒரு விஷயம் சொல்லட்டுமா? முதலாளி தொழிலாளியைச் சுரண்டுவது, ஏகாதிபத்திய நாடுகள் முன்னேற்ற மடையாத நாடுகளைச் சுரண்டுவது என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருப்பீர். ஆனால் எந்த நாடாவது மொழியையும் பண்பாட்டையும் சொல்லிச் சொல்லி இன்னொரு நாட்டைச் சுரண்டுவதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீரா? என்ன அப்படித் திகைத்துப் போய்ப் பார்க்கிறீர். இந்த நாட்டுக்கு அதுதான் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. அதிலும் நீங்கள் கொழும்பில் வாழும் யாழ்ப்பாணத்துத்து தமிழர்கள் இருக்கிறீர்களே, மகா மோசமான ஆட்கள். உங்களுக்கென்று இருக்கக்கூடிய தனித்துவம், பண்பாடு, சாப்பாட்டுப் பழக்க வழக்கம் எல்லாவற்றையுமே தென் இந்தியர்களுக்கு அடகு வைத்திருக்கிறீர்கள். எனக்கு யாழ்ப்பாணத்திலே சில நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வீடுகளிலே நான் சாப்பிட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் தயாரிக்கும் பிட்டு உழுந்துத்தோசை, கூழ் இவையெல்லாம் எவ்வளவு ருசி தெரியுமா? அதையெல்லாம் இந்தக் கொழும்பு நகரிலே காணமுடியுமா? இங்கே தமிழர் என்றும் நாங்கள் எதை நினைக்கிறோம்? தோசைக் கடையைத்

தான். ஆனால் இந்தத் தோசைக்கடை நாகரிகம் உங்களுடைய நாகரிக மல்லவென்று எனக்குத் தெரியும். குரக்கன் பிட்டு, ஒடியல் பிட்டு, பயற்றம் பணிகாரம் இவற்றையெல்லாம் கொழும்பிலே தேடினாலும் காணக்கிடையாது. இந்த ‘சைனீஸ்’ ஹோட்டல்கள் மாதிரி யாழ்ப்பாண ஹோட்டல் நடத்தினால் எவ்வளவு நல்லது தெரியுமா? தனியே கூழ்க்கடை ஒன்று போட்டாலே நல்ல இலாபம் சம்பாதிக்கலாம். உங்களுடைய அழகு சுப்பிரமணியம் என்பவர் தன்னுடைய ஒரு கதை யிலே உலகத்திலேயுள்ள உணவெல்லாவற்றிலும் சுவை நிரம்பிய உணவு கூழ்தான் என்று சொல்லியிருக்கிறார் தெரியுமா? அப்படியொன்றும் செய்யாமல் பொருளாதாரக் கட்டுக்கோப்பு, கலை, கலாசாரம், இலக்கியம் முழுதையும் இந்தியர்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டுப் பரம திருப்பி யுடன் இருக்கிறீர்கள்”

ஒவ்வாக உட்கார்ந்திருக்கும் அரசியல்வாதியிடம் அகப்பட்டால் அவருடைய கொள்கை விளக்கத்தையும் தத்துவக் கோட்பாடுகளையும் கேட்காமல் ஒரு காரியத்தைச் சாதித்துவிட முடியுமா? மாநகர உறுப்பினரைக் காணச் சென்ற சுந்தரமூர்த்தி இத்தகைய வில்லங்கத் திலே தான் மாட்டிக் கொண்டான். என்றாலும் கடைசியாக அவர் அவனுக்குத் தன்னுடைய மேலான யோசனைகளைச் சொல்லி அனுப்பினார். அந்த யோசனை—

சுந்தரமூர்த்தி பேக்கரி முதலாளி அப்புகாமியைக் கண்டு, நிலைமையை விளக்கி வீட்டைத் தன் பெயருக்கு மாற்றிக் கொள்வது நல்லது. இன்றைய நிலைமையை அனுசரித்து ஆயிரம் இரண்டாயிரம் கொடுத்தாலும் பாதகமில்லை. அப்படி இல்லாமல் அப்புகாமி எக்கச் சக்கமாகப் பணம் கேட்டால் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. இருக்கிற வீட்டு முகவரிக்கு கூப்பன் புத்தகங்களும், வாக்காளர் இடாப் பில் பெயரும் பதியப்பட்டிருந்தால், சட்டப்படிக்கு யாரும் சுந்தர மூர்த்தியையும் மற்றவர்களையும் வீட்டை விட்டு எழுப்ப முடியாது. மலைநாட்டு இந்திய வம்சாவளியினர் இலங்கைப் பிரசைகளா இந்தியப் பிரஜைகளா என்று இருநாட்டு அரசாங்கங்களும் விவாதித்தாலும் இரண்டு நாடுமே “எனக்கு வேண்டாம்” என்று சொன்னாலும் உண்மையில் பிரச்சினை இலங்கையினுடையது தான், ஏனென்றும் அவர் களுடைய பிரச்சினை தீரும்வரை அவர்கள் இலங்கையிலேயே இருக்கப் போகிறார்கள். அதுபோல் தான், சுந்தரமூர்த்தியும், வீடு யாருக்கு என்ற பிரச்சினை தீரும்வரை அந்த வீட்டிலேயே இருக்கலாம்.

அப்புகாமி வழிக்கு வராவிட்டால் சுந்தரமூர்த்தி என்ன செய்வது? அவர் வழிக்கு வராவிட்டால் அவருக்குத்தான் நட்டம். அவர் புத்திசாலியாக இருந்தால், நியாயமான ஒரு தொகையை வாங்கிக்

கொண்டு வீட்டைச் சுந்தரமூர்த்திக்கு எழுதிக் கொடுப்பார். ஆனால் இன்னொன்று, அவர் பணம் படைத்தவர். சட்டத்துக்குப் புறம்பாகவும் காரியம் ஆற்ற நினைக்கலாம். நான்கு காடையர்களை ஏவிவிட்டு, பயமுறுத்தி எல்லோரையும் வெளியேற்ற எத்தனிக்கலாம். அப்படி அவர் செய்ய நினைத்தால் சுந்தரமூர்த்தியும் அதற்குத் தக்கமாதிரி எதிர் நடவடிக்கை எடுக்கத் தயாராக இருக்க வேண்டும். எதற்கும், எல்லாவற்றிற்கும் முக்கியமான விஷயம், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் வேறு யாரும், வீட்டுச் சொந்தக்காரர் கூட, வீட்டுக் குள் நுழைய இடமளிக்கக் கூடாது.

சுந்தரமூர்த்தி மாநகரசபை உறுப்பினரின் யோசனைகளை அசை போட்டபடியே நடந்து கொண்டிருந்தான். வீட்டுச் சொந்தக்காரரைக் கண்டு பேசுவதுதான் நல்ல யோசனையாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஆனால் அப்புகாமி முதலாளி எவ்வளவு கேட்பாரோ?

இந்தக் கேள்வியை அவன் மாநகரசபை உறுப்பினரிடம் கேட்ட போது அவர் அநாயசமாக,

"எவ்வளவு கேட்டாலென்ன? உம்முடைய சொந்தப் பணத்தை யா கொடுக்கப் போகிறீர். அதுதான் சந்தனநாடார் இரவோடு இரவாக எல்லாப் பொருள்களையும் போட்டது போட்டபடி விட்டு விட்டு ஒடினார் என்கிறீரே. அவற்றை எடுத்து விற்றுப் பணத்தைக் கொடும்" என்றார்.

சுந்தரமூர்த்தி அப்படிச் செய்யலாமா? அவன் அசந்து போனான்.

"என் திகைக்கிறீர். இனி சந்தனநாடார் என்ன அவருடைய அப்பன் வந்தாலும் அந்தப் பொருள்களைத் தொட முடியாது. நீங்கள் கொடுத்தால் உண்டு. மற்றப்படி பொலிகக்குக்கூட அவற்றின் மீது அதிகாரம் இல்லை. வேண்டுமென்றால் உம்முடைய கதையைப் போய்ப் பொலிசிலே சொல்லிப்பாரும். அவர்கள் சந்தனநாடாரைப் பிடிக்கப் பார்ப்பார்களேயல்லாமல் அவருடைய பொருள்களைப் பற்றிக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். அல்லாமலும் அந்தப் பொருள்களெல்லாம் சந்தனநாடார் அக்கரையிலே இருந்து கொண்டு வந்த பொருள்களா? இங்கேயுள்ள மக்களை ஏமாற்றியும் சுரண்டியும் சம்பாதித்த பொருள்கள் தானே. அவை எல்லாம் இந்த நாட்டுப் பொருள்கள்"

அவர் சொன்னதில் உண்மை இருக்கலாம். ஆனால் சுந்தரமூர்த்தி அப்படிச் செய்யலாமா? மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான செயல் அல்லவா?

"மனச்சாட்சிக்கு மாறானது என்று யோசிக்கிறீரா? மதத்தைப் போல மனச்சாட்சியும் ஒரு கட்டுக் கதைதான். மதத்தைத் தூக்கி

ரிமிர்த்துவதற்குக் கையாளப்படும் குத்துக்கால்தான் மனச்சாட்சி, நீர் மனோதத்துவம் படித்திருக்கிறீரா? இல்லையா? நல்லது. யுங் என்ற மனோதத்துவ நிபுணர் மனிதனுக்குத் தன்னுடையதென்று சொல்லத் தக்க மனத்தோடு மனித குலத்தின் வாரி சென்ற வகையில் மற்றொரு அடிமனமும் இருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்த வாரிசு மனம் உண்மையில் அச்சத்தின் குரலேயன்றி ஆண்டவனின் குரல்வல்ல. பஞ்சபூதங்களையிட்டு அஞ்சி நடுங்கிய ஆதிமனிதனின் குரலின் எதிரொலியையே மனச்சாட்சியென்றும் ஆண்டவனின் குரலென்றும் சொல்லி மாற்றி வருகிறார்கள்"

அரசியல்வாதி இப்படியெல்லாம் பல காரணங்கள் சொல்லி அவன் மனதைக் குழப்பிவிட்டிருந்தார்.

வீட்டைக் காட்டிப் பணம் பறிப்பது சட்டத்துக்கும் நியாயத்துக்கும் மனச்சாட்சிக்கும் விரோதமான செயல்தான். ஆனால் நடைமுறையில் பெரும்பாலும் நடைபெறுவது இத்தகைய செயல்களல்லாமல் வேறென்ன? சுந்தரமூர்த்தி மட்டும் ஏன் நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பாட வேண்டும். அவன் என்ன கடவுளா? அநியாயமான காரியத்துக்கு அநியாயமாக வந்த பணத்தைக் கொடுப்பதுதானே நியாயம்:

சுந்தரமூர்த்தி இப்படியெல்லாம் மனதுக்குள் தர்க்கம் செய்து கொண்டாலும் காரியத்தில் அதன்படி நடந்து கொள்ளும் ஆற்றலில்லாதவன். ஆற்றலென்பது பெரும்பாலானோருக்குப் பழக்கத்தினால் வருவதாகும். சுந்தரமூர்த்திக்கு அநியாயம் செய்து பழக்கமில்லை. தவிரவும், அவன் விரும்பினாலும் தம்பையர் உடன்படமாட்டார்.

அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. சந்தன நாடாரின் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் கையாடாமல், வீட்டுக்குச் சந்தோஷமாகக் கொடுப்பதற்குத் தேவையான அளவு பெறுமதியுள்ள தங்க நகைகளை மட்டும் அப்பாவுக்குக் கூடத் தெரியாமல் திருடினாலென்ன என்று யோசித்தான்.

இதற்கிடையில் வீடு வந்துவிடவே உள்ளே நுழைந்தான். அவன் வரவைக் காத்திருந்த தம்பையர்,

"என்ன நடந்தது?" என்று ஆவலோடு கேட்டார்.

சுந்தரமூர்த்தி அரசியல்வாதி சொன்ன புத்திமதியை அவரிடம் ஈப்புவித்தான்.

தம்பையர், சுந்தரமூர்த்தி எதிர்பார்த்தபடியே, சந்தனநாடாரின் பொருள்களைக் கையாடுவதற்கு உடன்படவில்லை. சுந்தரமூர்த்தி அந்த விஷயத்தில் அவருக்குத் தெரியாமல் நடவடிக்கை எடுக்கத் தீர்

மானித்திருந்தாலும் தன் மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளுவதற்காக அதிலுள்ள நியாயத்தை அவருக்கு நிலைநாட்ட எத்தனித்தான். ஆனால் தம்பையருக்கு அந்த நியாயங்களைக் கேட்க வேண்டிய அவசியமேற்படவில்லை. அவன் வெளியே போயிருந்த சமயத்தில் மோகன் வந்து முக்கியான் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் வாடகைக் கார் ஒன்றில் ஏற்றிக் கொண்டு போய் விட்டான் என்று தம்பையர் சொன்னதும் சுந்தரமூர்த்தி வாயடைத்துப்போய் எதுவும் பேசாதிருந்து விட்டான்.

தம்பையர் அப்பொழுது தான் நினைத்தவராக, லலிதாவை அழைத்து,

“தங்கச்சி! மோகன் வந்த போது நாங்கள் கொடுத்தனுப்பிய துண்டுக்குப் பதில் கொண்டு வந்தானா?” என்று கேட்டார்.

“ஏன், நீங்கள் கேட்கவில்லையா?”

“நான் கேட்டதற்கு ‘கொஞ்சம் பொறுங்கள் இந்தச் சாமான் களையெல்லாம் காரில் ஏற்றிவிட்டு வருகிறேன்,’ என்று சொன்னான். நான் சரியென்று சொல்லிவிட்டு இருந்தேன். அப்படியே போய் விட்டான் போல”

“அப்பா வெளியே போயிருந்தார். நான் துண்டை அம்மாவிடம் கொடுத்தேன். அம்மா அப்பா வந்தபிறகு பார்ப்போம் என்று சொன்னார், என்றான்.”

சுந்தரமூர்த்தி குறுக்கிட்டு,

“அவர்களை நம்பிக்கொண்டிருப்பதால் பிரயோசனமில்லை அப்பா. அவர்களுக்கு அவர்களுடைய கவலைதான் பெரிதாயிருக்கும். நாங்கள் எங்களுடைய காரியத்தைக் கவனிப்பதுதான் நல்லது” என்றான்.

“அதற்காக மற்றவர்களுடைய பொருளை நாம் அபகரிக்க நினைக்கக் கூடாது,” என்றார் தம்பையர்.

இதற்கிடையில் சாப்பாட்டு நேரமாகி விடவே, லலிதா இருவரையும் சாப்பிட அழைத்தாள்.

சாப்பாட்டு வேளையில் சுந்தரமூர்த்தி ஆழ்ந்த யோசனையில் மூழ்கியிருந்தான். ஆனதால் தம்பையர் ஆகாரத்தை முடித்துக் கொண்டு எழுந்து போன பிறகும் அவன் இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. அதைக் கவனித்த லலிதா,

“என்ன கனக்க யோசிக்கிறாய்?” என்றாள்.

“அப்பாவுக்குத் தெரியாமல் ஒரு வேலை செய்யவேணும்.”

“என்ன வேலை?”

“சந்தன நாடார் ஆட்களுடைய படுக்கையறையைத் திறந்து பார்க்க வேண்டும்,”

“ஏன்?”

“மேசை விசிறி, தையல் மெசின், இப்படி பெறுமதியுள்ள பொருள் எதையாவது விட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறார்களா என்று பார்க்க.”

“பார்த்து?”

“அப்படி ஏதும் இருந்தால் எல்லாத்தையும் எடுத்து விற்றுக் காசாக்கத்தான்?”

“எவ்வளவு காசு தேவை?”

“கடைசி ஒரு மூவாயிரமாவது.”

“மூவாயிரத்துக்கும் கூடுதலான பெறுமதியுள்ள பொருட்கள் இன்னும் அந்த அறைக்குள்ளே இருக்கும். ஒரு காரில் ஏற்றக் கூடிய பொருட்களை மட்டும் தானே மோகன் கொண்டுபோனான்.”

“அப்படியென்றால் கொஞ்ச நேரத்தில் இந்த அறையைத் திறந்து பார்க்க வேண்டும்.”

“திறப்பில்லாமல் எப்படித் திறப்பாய்? உடைக்கப் போகிறாயா?”

“ஏன் உடைக்க வேணும்? எங்களுடைய அறைத் திறப்பாலேயே அந்த அறையைத் திறக்கக் கூடியதாயிருக்கும்.”

“அட்டே எனக்கு அந்த யோசனை வரவில்லையே.”

“ஏன் நீயும் அறையைத் திறந்து பார்க்க நினைச்சியா?”

“ஓ! கம்மா என்னென்ன சாமான்கள் இருக்கென்று பார்க்க.”

“அப்போ நாங்கள் இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து திறந்து பார்க்க போம்.”

“சரி.”

“அப்பாவுக்குச் சொல்லிவிடாதே.”

“எனக்கென்ன விசரா?”

இந்த உடன் படிக்கைக்குப் பிறகு லலிதா சட்டென்று தனது சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, பாத்திரங்களைக் கழுவி வைத்தாள். சுந்தரமூர்த்தி தனது பாய், தலையணை முதலியவற்றை வழக்கம் போல மீட்டரிருந்தையில் விரித்துவிட்டு, வெளியே சென்று மெழுகு வர்த்தி போன்றவை வாங்கிக்கொண்டு திரும்பிவந்தான். நாடாரின் படுக்கை அறை லைட்டை ஏற்றினால் பிறர் கவனத்தைக் கவருவதாக இருக்கு

பி — 4

மென்று எண்ணி இந்த முன்னேற்பாட்டைச் செய்து கொண்டான். ஆனால் மெழுகு திரியுடன் திரும்பி வரும்போது அவனுக்கு மற்றொரு யோசனை தோன்றியது. மெழுகு திரியை உபயோகிப்பதும் சமுசயத்தை யுண்டாக்கலாம். எனவே வரவேற்பறையிலுள்ள வெளிச்சத்தின் உதவியுடன் சோதனையை நிறைவேற்றலாமென்று முடிவு செய்தான்.

அவன் திரும்பி வந்த சற்றுநேரத்தில் லலிதாவும் தனது அலுவல் களை முடித்துக்கொண்டு அவனிருந்த இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாள். இருவருமாக, தங்கன் அறையின் திறவுகோலால் நாடாரின் படுக்கை யறையைத் திறக்க முயன்றார்கள். சுந்தரமூர்த்தி எதிர்பார்த்தபடி கதவு கிரமங் கொடாமல் திறபட்டது.

திருட்டு வேலைகளில் பழக்கமில்லாத இருவரும் படபடக்கும் நெஞ் சோடு அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

நுழைந்து இரண்டு நிமிடங்கூடக் கழிந்திருக்காது, வெளியே பெரி யொரு லொறி வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. லலிதாவும் சுந்தர மூர்த்தியும் ஏக்காலத்தில் வரவேற்பறைக்குள் பாய்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் பயந்தது போல, லொறியிலிருந்து ஓர் ஆள் இறங்கி வந்து அவர்களின் முன் கதவைத் தட்டினான்.

(9)

குற்றம் எப்பொழுது குற்றமாகிறது? சிந்தையிலா, சொல்லிலா அல்லது கிரியையிலா?

மனம், வாக்கு, காயத்தினால் தீங்கிழைக்காதிருப்பேனாக என்றால் என்ன பொருள்!

மனம் என்பது எது?

கனவு காண்பது மனதல்லவா?

நிறைவேறாத ஆசைகள், ஏக்கங்கள், குரோதங்கள் இவைதாமே பெரும்பாலும் கனவில் நிறைவு பெறுகின்றன? அவை குற்றங் களாகாவோ?

சந்தனநாடாரின் பொருள்களை அபகரிக்க எத்தனித்தது குற்றமா?

சுந்தரமூர்த்தியின் மனதில் இந்தக் கேள்விகள் நீர்க்குமிழிகள் போல ஒவ்வொன்றாகக் கிளம்பி வெடித்து மறைந்தன.

லொறிக்கார ஆள் வந்து கதவைத் தட்டியதும் அவன் கலகலத் துப் போனான். அந்தப் பதற்றத்தில் என்ன செய்வதென்றே அவனுக் கத் தெரியவில்லை. ஆனால் லலிதாவோ வெகு சாவதானமாகக் கத வண்டை சென்று 'யாரது' என்று கேட்டாள்.

வந்தவன் தான் சந்தனநாடாரின் ஆள் என்றும் எஞ்சியுள்ள பொருள்களை ஏற்றிச் செல்ல லொறியுடன் வந்திருப்பதாகவும் சொன்னான்.

லலிதா அந்த இரவு நேரத்தில் ஒன்றுக்கு செய்ய இயலாதென்றும், வீட்டில் தன்னைத் தவிர வேறொருவரும் இல்லைபென்றும் சொல்லிவிட்டு, கதவை அடித்துச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள். லொறிக்காரன் திறந்த வாயை மூட மறந்துபோய், கல்லாகி நின்றான்.

லொறிச் சத்தம் கேட்டு, சுருண்டு கண் விழித்த தம்பையரை லலிதா கதவை ஓங்கி அடித்துச் சாத்திய சத்தம் குதித்தெழ வைத்தது.

“தங்கச்சி, அதென்ன சத்தம்”? என்று கேட்ட படியே அறையை விட்டு வெளியே வந்தார்.

இதற்கிடையில் சுந்தரமூர்த்தி தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு சந்தன நாடாரின் அறைக் கதவைப் பூட்டிச் சாவியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். சற்று நேரத்துக்குத் தன்வசமிழுந்து கோழையாகி விட்டதை எண்ணி நாணி, இனிமேல் எதற்கும் நானே முன்னிற்க வேண்டுமென்று மனதுள் சங்கற்பம் செய்து கொண்டான்.

லலிதா லொறிக்காரனின் வரவு பற்றித் தம்பையரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஆம் அப்பா பேசாமல் போய் பொலிசிலே சொல்லுவோம். அவர்கள் வந்து சந்தனநாடார் ஆட்களின் அறைகளைப் பெல்லாம் ‘சீல்’ பண்ணக் கூடும்” என்றான் சுந்தரமூர்த்தி.

அவனுக்குப் பயம், அப்பா கதவைத் திறந்து லொறிக்கார ஆளை உள்ளே கூப்பிட்டு எல்லாப் பொருள்களையும் ஏற்றிக் கொண்டுபோக விட்டு விடுவாரோவென்று.

“எளிகிற வீட்டிலே பிடுங்கியது இலாபம் என்கிற மாதிரி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பக்கமாக வந்து சாமான்களைக் கொண்டு போகிறார்கள். அந்தக் கறுப்பிக் கிழவி சமையலறைச் சாமான்களையெல்லாம் அள்ளிக் கட்டிக் கொண்டு போயிருக்கும். இப்போது லொறியோடு வந்திருக்கிறார்கள். எல்லோரும் எல்லாத்தையும் கொண்டு போன பிறகு நாங்கள் களவாடினோம் என்று கதை கிளம்பக் கூடும்.” என்று தனது கட்சியை வலியுறுத்தினான்.

தூக்கக் கிழக்கத்திலிருந்த தம்பையருக்கு இவ்வளவு நியாயங்கள் தேவைப்படவில்லை.

“ஓம் மகனே, அப்படிச் செய்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து அறையை நோக்கி நடந்தார்.

அப்பொழுது அறைக்கதவு மீண்டும் தட்டப்பட்டது.

இந்தத் தடவை சுந்தரமூர்த்தி தானே கதவைத் திறக்கப்போனான், ஆனாலும் லலிதாவின் பொய்யைக் காட்டிக் கொடுத்ததாருமென்றெண்ணி,

“நீ போய்த் திற” என்று அவளிடம் மெல்லச் சொன்னான். அதற்கிடையில் தம்பையர் திரும்பி வந்து,

“நில்லு தங்கச்சி நான் திறக்கிறேன்,” என்று சொல்லிக் கதவைத் திறந்தார்.

கதவடியில் ஒருவனுக்குப் பதில் மூவர் நின்றனர். ஒருவன் சந்தன நாடாரின் கடைப் பையன் செபமாலைப்பிச்சை. மற்றவன் கப்பங்கார வில்லியம். மூன்றாமவன் காகிலிங்கம் பிள்ளையின் லொறிச்சாரதி; மூன்றர் வந்து கதவைத்தட்டியவன்.

கதவைத் திறந்ததும் வில்லியம் கிறிஸ் கத்தியொன்றை காண்பித்தபடி உள்ளே நுழைய எத்தனித்தான். தம்பையரைக் கண்டதும் சட்டென்று பின்வாங்கி, அசட்டுச் சிரிப்புடன்.

“துரை வீட்டிலே இருக்கிறீர்களா?” என்றான். கத்தியை கண்டதும் பின் வாங்க முயன்ற தம்பையர், வில்லியம் பின்வாங்கியதும் தரித்து நின்று. “இதென்ன வேலை,” என்று கேட்டார். வாய் பேசினாலும் அவர் உடல் நடுங்கியது.

முழங்காலுக்குச் சற்றுக் கீழிறங்கச் சாரம்; ‘இறவிக் கைத்துணி’ போன்ற கடும்திற சில்க் ஷேர்ட், கிறீம் வைத்து அழுத்தி வாரி, நெற்றியில் கலைத்து விடப்பட்ட தலைமுடி; கழுத்திலே ஒரு சில்க் லெஞ்சி; இத்தியாதி அலங்காரத்துடன் நின்ற வில்லியத்தின் இதழ் ஓரத்திலே பீடியொன்று புடைந்து கொண்டிருந்தது.

தம்பையரைக் கண்டதும் வில்லியம் பின்வாங்கியது அவருக்கு அஞ்சியதலென்று; ‘குட்டி’ ஒன்று கதவைத் திறக்குமென்று வந்தவனுக்கு ‘கிழம்’ நின்றதலெண்டான ஏமாற்றத்திலேயாகும். தவிரவும் தம்பையரின் முகத்தைப் பார்த்ததுமே கிறிஸ் கத்திற்கு வேலையிருக்காது என்று அவன் ஊகித்துக்கொண்டான். ஆகவே கத்தியை மடித்து இடுப்பில் செருகியவாறு, தம்பையரை விலக்கிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து, விரைந்தையில் கிடந்த கதிரையில் உட்கார்ந்து,

“வீட்டில் ஒருத்தருமில்லை என்று தங்கச்சி சொன்னதாம்,” என்றான்.

“ஓ, நான் நித்திரையாயிருந்தேன். அதுதான் என்னை எழுப்பக் கூடாதெண்டு தங்கச்சி அப்படிச் சொல்லியிருக்கு,” என்று தம்பையர் சமாதானம் சொன்னார்.

வில்லியம் அவர் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த நேரத்தில் வந்து அவர்களைக் குழப்பியதற்கு மன்னிப்புக் கேட்டான். என்னாலும் பகல் நேரத்தில் பிறர் அறிய வந்தால் நன்றாக இருக்காதென்பதற்காகவே இப்படிக் காரியமாற்றவேண்டி இருக்கிறதென்று காரணம் கூறினான். இப்படிச் சொல்லிவிட்டுச் சட்டென்று எழுந்து அதுவரை வெளியே நின்று கொண்டிருந்த இருவரையும் அழைத்து, எல்லாப்

பொருள்களையும் தூக்கி லொறியிலே ஏற்றும்படி சொல்லிவிட்டு, தானும் சாரத்தை மடித்துச் 'சண்டிக் கட்டாக,' கட்டிக்கொண்டு அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான்.

கதவின் ஓர் ஓரத்தின் ஒதுங்கி நின்ற சுந்தரமூர்த்தி அவன் பின்னே சென்று, தோழில் தொட்டு,

“ஐசே, ஒரு விஷயம்” என்றான். வில்லியம் உடனே எம். ஜி. ஆர். பாணியில் கத்தியை உருவிக்கொண்டு திரும்பினான்.

சுந்தரமூர்த்தி, “பயப்படாதேயங்க” நான் பொலிசுல” என்று சொல்விச் சிரித்தான். வில்லியம் கத்தியை மடித்த போதிலும் முக பாவத்தை மாற்றாமலே,

“சரி விஷயத்தைச் சொல்லும்,” என்றான்.

“நீங்கள் ஒவ்வொரு பக்கத்தாலே வந்து சாமான்களைக் கொண்டு போகிறீர்கள். எதுக்கும் போலிசிலே ஒரு ‘என்றி’ எழுதி வைத்தால் நல்லதல்லவா? பாதுகாப்பாக இருக்கும்,” என்றான் சுந்தரமூர்த்தி.

வில்லியம் அதற்கு உடன்படவில்லை. ஆனால் செபமலைப் பிச்சையை அழைத்து “அந்த லிஸ்டை எடு,” என்று சொன்னான். செபமலைப் பிச்சை சட்டைப்பையிலிருந்து பத்திரமொன்றை எடுத்து வில்லியத் திடம் நீட்டினான். வில்லியம் அதை வாங்கிச் சுந்தரமூர்த்தியிடம் கொடுத்து, சந்தனநாடாரின் பொருள்கள் அதில் வரிசைக் கிரமமாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், அவன் விரும்பினால் அதைப் போன்ற ஒரு பிரதி தயாரித்துக் கொடுத்தால், தான் அதிலே ஒப்ப மிட்டுத் தருவதாகவும் சொன்னான். சுந்தரமூர்த்திக்கு அந்த ஏற்பாடு நல்லதாகப்பட்டது. அதே சமயத்தில் தான் ஏற்கெனவே சில பொருட்களைக் கையாடியிருந்தால் பிடிபட்டிருக்க நேர்ந்திருக்குமென்ற எண்ணமும் தோன்றாமலில்லை.

ஆகவே அந்தப் பத்திரத்தை லலிதாவிடம் நீட்டி,

“இதைப் பார்த்து இதே மாதிரி ஒரு கொப்பி எடு,” என்றான்.

வில்லியமும் மற்றிருவரும் பொருள்களை லொறியில் ஏற்றுவதற்குத் தயாரானார்கள்.

சுமார் அரைமணி நேரத்தில் எல்லாப் பொருள்களும் லொறியில் ஏற்றப்பட்டன. வீடு நிர்வாணமாயிற்று. தம்பையரின் அறையில் இருந்த பொருள்கள் மட்டுமே எஞ்சி. இரண்டு நாற்காலிகளும் ஒரு கட்டிலும் ஒரு சிறிய மேசையும் மட்டுமே தம்பையர் அறையின் தளபாடங்கள். விருந்தையில் இருந்த கதிரைகளெல்லாம் போய்விட்ட படியால் லலிதா அறைக் கதிரை இரண்டையும் தூக்கி விருந்தையில்

வைத்தான். தம்பையரும் சுந்தரமூர்த்தியும் ஆளுக்கொரு கதிரையில் உட்கார்ந்து கொள்ள. லலிதா முன் கதவு ஓரமாக நின்று வெளியே புறப்படத் தயாராகிக்கொண்டிருந்த லொறியைப் பார்த்தான்.

அப்பொழுது லொறியின் முன் ஆசனத்திலே ட்ரைவருக்கு அருகில் காட்சட்டை போட்ட வாலிபன் ஒருவன் ஏறி அமர்ந்ததை அவன் கவனித்தான்.

லொறியில் ஏறி உட்கார்ந்தவன் மோகன் அல்லவா?

அவர் ஏன் வீட்டுக்குள் வரவில்லை? வீடு யாருக்கு என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும் என்பதனாலா? அல்லது என் முகத்தில் விழிக்க வேண்டுமே என்பதற்காகவா?

இதற்கிடையில் லொறி புறப்பட்டு விட்டது. லலிதா ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு, லொறியில் மோகன் போன விஷயத்தைத் தகப்பருகிடம் சொன்னான்.

தம்பையர் ஆச்சரியத்தோடு,

“அப்படியா?” என்றார்.

சுந்தரமூர்த்தி உடனே, “நான் தான் சொன்னேனே, அவர்களை நம்பிப் பிரயோசனமில்லையென்று,” என்றான் எரிச்சலோடு.

தம்பையர் ஒன்றும் பேசாதிருந்தார்.

லலிதா சொன்னான்,

“அப்பாவுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்காமல் நீயே எல்லாக் காரியங்களையும் கவனி. நாளைக்கே போய் அப்புகாமி முதலாளியைக் கண்டு பேசி இரண்டிலே ஒன்றை அறிந்து கொண்டு வந்துவிடு.”

“நாளை விடியும்வரை அவகாசம் கிடைக்குமோ” என்றான் சுந்தரமூர்த்தி.

“இப்பொழுது வந்த லொறி காசிலிங்கம் பிள்ளையின் லொறி. அவருக்குத் தானே சந்தனநாடார் வீட்டைக் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படித்தானே மோகன் சொன்னான். இல்லையா?”

“ஓ.”

“இப்பொழுது ஏற்றிக் கொண்டுபோன சாமான்களை இறக்கிவிட்டு அதே லொறியிலே காசிலிங்கம்பிள்ளை தமது வீட்டுப் பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்து இங்கே இறக்கினால் என்ன செய்வது?”

தம்பையரும் லலிதாவும் ஏக்காலத்தில் மிரண்டுபோய் அவனை நோக்கினார்கள்.

“ஓ, அவர்கள் அப்படிச் செய்யக் கூடியவர்கள் தான்,” என்று தமது தீர்ப்பை வழங்கினார் தம்பையர்.

“இதுக்கு என்ன செய்யலாம்!” என்றாள் லலிதா.

சுந்தரமூர்த்தி சட்டென்று கதிரையை விட்டு எழுந்தான்.

“எதுக்கும் நான் பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குப்போய் ‘என்றி’ போட்டு விட்டு வருகிறேன்” என்றான்.

“அதற்கிடையில் அவர்கள் வந்தால் என்ன செய்கிறது?” என்றார் தம்பையர் மனம் பேதலித்தவராக.

சுந்தரமூர்த்தி தரித்து நின்று யோசித்தான்.

“கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு பேசாமல் இருங்கள்” என்றான்.

“கதவை உடைத்தாலும் உடைப்பாங்கள்.”

“சே, அப்படிச் செய்யமாட்டார்கள். கதவுக்குக் காகிலிங்கம் பிண்டி காசு செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கும்.”

“கனநேரம் தட்டிக் கொண்டு நிற்பார்களே,” என்றாள் லலிதா.

“நான் அதற்கிடையில் பொலிசையும் கூட்டிக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்,” என்று சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பினான் சுந்தரமூர்த்தி

வாசலில் இறங்கிய பின் நின்று கதவை ஒரு தடவை கண்ணோட்டம் விட்டான். வீட்டில் ஆட்கள் இல்லையென்பதற்கு அடையாளமாக வெவியே பூட்டொன்று போடலாமென்ற யுத்தி அவனுக்குப் பவிச்சிட்டது. பூட்டுப் போடுவதற்கு ஏற்றவாறு கொளுக்கி மாட்டப் பட்டிருக்கிறதா வென்று பார்த்தான்.

அவனுடைய நல்ல காலம் போலும் கொளுக்கி இருந்தது. லலிதாவைக் கொண்டு பூட்டொன்று தேடி எடுக்கும்படி சொன்னான்.

“பூட்டுக்கு எங்கே போறது இந்த நேரத்திலே,” என்று முணுமுணுத்தபடியே லலிதா உள்ளே சென்றாள். அதிர்ஷ்டவசமாக சமையலறைபடியில் ஒரு பழைய பூட்டு மட்டும் திறப்பில்லாமல், திறந்தபடியே கிடந்தது.

அதை எடுத்துப் பூட்டி, சுந்தரமூர்த்தியின் அலுவலகத் திறப்புக் கோவையிலுள்ள சாவிக்களால் திறந்து பார்த்தான். ஒரு திறப்பு பொருத்தமாக அமைந்தது. மகிழ்ச்சியோடு பூட்டையும் திறப்பையும் கொண்டு போய்ச் சுந்தரமூர்த்தியிடம் கொடுத்தான்.

சுந்தரமூர்த்தி தம்பையரையும் லலிதாவையும் உள்ளே வைத்துப் பூட்டிவிட்டு, சாவியை எடுத்துக் கொண்டு பொலிஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தான்.

பொலிஸ் நிலையத்தில் நல்ல வேளையாக இன்ஸ்பெக்டரே இருந்தார். சுந்தரமூர்த்தி அவரிடம் சந்தனநாடார் பற்றிய முழு விவரத்தையும் சொன்னான். அவனுடைய கதையை அனுதாபத்துடன் கேட்ட இன்ஸ்பெக்டர், வீடு சம்பந்தப்பட்ட சிவில் வழக்குகளில் தலையிடத் தங்களுக்கு அதிகாரமில்லையென்றும், ஆனாலும் தம்பையருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பாதுகாப்புக்காக, ரோந்து செல்லும் பொலிஸ்காரர் இருவரை, சந்தனநாடார் வீட்டைக் கவனிக்க ஏற்பாடு செய்வதாகவும் உறுதியளித்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி ஓரளவு நிம்மதியோடு அங்கிருந்து புறப்பட்டான். வழி நெடுகிலும் தான் பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்த சமயம் யாராவது வீட்டுக்குப் போயிருப்பார்களோ என்ற எண்ணத்துடனேயே நடந்தான்.

எவ்ருளும் தன்னுடைய சமயோசித புத்தியை எண்ணி மனத்திருப்தியடைந்தான். எப்படியும் வீட்டைத் தாங்களே பெற்றுவிட வேண்டுமென்று உறுதியும் செய்து கொண்டான்.

(10)

சுந்தரமூர்த்தி பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து வீடு திரும்பியபோது தம்பையர் கதிரையில் உட்கார்ந்தபடியே தூங்கிக்கொண்டிருந்தார். லலிதா, ஆலலோடு எழுந்து,

“வந்திற்றியா எனக்குச் சரியான பயமா இருந்தது” என்று அவனை வரவேற்றாள்.

“நல்ல பயந்தான். பயப்பட வேண்டிய நேரத்திலே பயப்படாமல் இருக்கிறாய். பயப்படத் தேவையில்லாத சமயத்திலே பயப்படுகிறாய்” என்று சொன்னான் சுந்தரமூர்த்தி.

லலிதா ஒன்றும் பேசாதிருந்தாள்.

சுந்தரமூர்த்தி கதிரையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த தகப்பனை எழுப்பி,

“போய்க் கட்டிலிலே படுங்கோ அப்பா” என்றாள்.

தம்பையர் அவனுடைய சொற்படி எழுந்து உள்ளே சென்று படுக்கையிற் சரிந்தார்.

தனது பாய், தலையணை முதலியவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் விரிந்தையில் விரித்துப் படுக்க எத்தனித்த சுந்தரமூர்த்திக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. மழைக்காலத்தில் நுளம்புகள் காதுக்குள் கிணுகிணுப்பதைப் போலப் பல்வேறு எண்ணங்கள் மனதில் மொய்த்தன.

காலையில் எழுந்ததும் அப்புகாமி முதலாளியைச் சந்திக்க வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்துக்குத் தந்தி அனுப்பி பணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அலுவலகத்துக்குப் போய் இரண்டு நாள் லீவு எடுக்க வேண்டும்.

கப்பங்கார வில்லியம் போன்றவர்களின் ‘சேட்டை’யைச் சமாளிப்பதற்கு வழி காண வேண்டும்.

சுந்தரமூர்த்திக்குச் சட்டென்று ஒரு யோசனை உதித்தது. வீடு யாருக்கு என்ற முடிவு தெரியும் வரை எப்படியும் நாங்கள் எல்லோரும் இந்த வீட்டிலே தான் இருக்கப் போகிறோம். அதுவரையுமாவது யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் அம்மா, மனைவி, பிள்ளைகள் எல்லோரையும் கொழும்புக்கு அழைத்தாலென்ன?

இந்த யோசனை தோன்றியதும் சுந்தரமூர்த்தி லலிதாவைக் கூப்பிட்டு,

“தூக்கமா?” என்று கேட்டான்.

“இல்லை” என்று பதிலளித்த லலிதா “ஏன்” என்று கேட்டுக் கொண்டே எழுந்து விரிந்தைக்கு வந்தாள்.

சுந்தரமூர்த்தி தன்னுடைய கருத்தை அவளிடம் சொன்னான்.

லலிதாவுக்கும் “அது நல்ல யோசனையாகவே தோன்றியது.

அப்பாவிடம் ஒரு வார்த்தை கேட்டு விட்டு நாளையே யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கடிதம் எழுதுவ தென்று இருவரும் தீர்மானித்தார்கள்.

இதன் பிறகு அவர்கள் இருவரும் சற்று நேரம் எதுவும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி “உனக்கு நித்திரை வரவில்லையா?” என்றான் லலிதாவிடம்.

அவள் “இல்லை” என்று பதிலளித்தாள்.

“எனக்குக் கொஞ்சம் கோப்பி போட்டுக் கொடுக்கிறாயா?”

“பிளாஸ்கிலே தண்ணீர் இல்லை. இனி அடுப்பு மூட்டிச் சுடு தண்ணீர் வைக்க வேண்டும்.”

“அதுக்கென்ன போய்வை”

“கோப்பி குடித்தால் வந்த தூக்கமும் போய்விடும்”

“போனால் போகட்டும்”

“என்ன சொன்னாலும் விடமாட்டாய் போல.” என்றவாறு

எழுந்து உள்ளே சென்று மண்ணெண்ணெய் அடுப்பில் தண்ணீர் சுடவைத்து விட்டுத் திரும்பவும் விரிந்தைக்கு வந்தாள். வந்தவள் சுந்தரமூர்த்தியின் கால்மட்டில், பாய் விளிம்பில் உட்கார்ந்தபடியே,

“உன்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டால் பகிடி பண்ணாமல் மறுமொழி சொல்லுவாயா?” என்றாள்

“அது கேள்வியைப் பொறுத்திருக்கிறது.”

“நீ யாரையாவது காதலித்திருக்கிறாயா?”

“ஏன், எனக்கொரு பெண்சாதி இருக்கிறது ஞாபகமில்லையா?”

“அவளை நீ காதலித்தா கலியாணம் செய்தாய்?”

“அந்தச் சுதந்திரம்தான் நீங்கள் மூன்று அக்காமாரும் இருந்ததால் பறிபோய்விட்டதே.”

“அதுக்காக நீ ஒரு பாவமுமறியாத பூனையாட்டம் இருந்தாயாகும்.”

“நான் என் மனைவியைக் காதலிக்கலாம் என்று நினைத்தேன். அதுக்குக் கூட வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது.”

“அதென்ன அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“ஆறு வருஷமாக நான் குடும்பத்தவனாக இருக்கிறேன். மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை. இந்த ஆறு வருஷத்திலே மொத்தம் எத்தனை நாள் நாங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் அறிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் ஆறாமர இருந்து உரையாடியிருப்போம்? வருஷத்துக்குப் பதினாலுநாள் சமய சமய லீவு. பதினாலும் ஏழும் இருபத்தொன்று. ஆறு வருஷத்துக்கும், ஆறென்று ஆறு; ஆறு மூன்று பதினெட்டு! மொத்தம் நூற்றிஎண்பத்தாறு நாட்கள். பெண்சாதியை யாழ்ப்பாணத்திலே வைத்திருக்கிற என்னைப் போன்ற ஆள் ஆறு வருடத்திலே அரைவருட காலத்துக்குத்தான் முறையாகக் குடும்ப வாழ்க்கையை அனுபவிக்கலாம். வார இறுதியில் முன்னுக்கு ஒரு நாள் பின்னுக்கு ஒரு நாளைச் சேர்த்து லீவெடுத்தால் ஒரு பதினைந்து இருபது நாட்கள் கூடுதலாகத் தேறும். இந்த நிலைமையிலே மனைவியை எப்படித் காதலிக்க முடியும்?”

லலிதா அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் காதலைப் பற்றிப் பேச்செடுத்தது மோகனுக்கும் தனக்குமுள்ள தொடர்பை பற்றி அவனுக்காவது முன்னறிவிப்புக் கொடுக்கலாமென்பதற்காகவே. ஆனால் அவளே அவளிடம் தன்னுடைய அவலத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

“—எனக்கு என்னுடைய மனைவியைப் பற்றிச் சரியாக ஒன்றும் தெரியாது”

சுந்தரமூர்த்தி லலிதா இருப்பதையே மறந்தவனாகத் தன்பாட்டில் பேசிக்கொண்டிருந்தான். லலிதாவுக்கு அடுப்பில் தண்ணீர் சுடவைத்த நினைவு வந்தது. எழுந்துபோய்க் கோப்பி தயாரிப்பதில் ஈடுபடலானாள்.

சற்று நேரத்தில் கோப்பியுடன் திரும்பி வந்தபோது சுந்தரமூர்த்தி நித்திரையாகி விட்டிருந்தான். லலிதா அவளை எழுப்ப விரும்பாத

வளாய் உள்ளே சென்று தன் பங்கு கோப்பியை குடித்துவிட்டு, படுக்கைக்குச் சென்றாள்.

அவனுக்கும் வெகு நேரமாகத் தூக்கம் வரவில்லை.

மோகன் ஏன் என்னைவிட்டு மெல்ல நழுவ நினைத்தான்?

அவனுக்கு என் மீது காதல் இல்லையா?

நான் தான் அவனைத் தவறாக விளங்கிக் கொண்டேனா?

படத்துக்கும் பூங்காவுக்கும் அவனுடன் சென்றது தவறா?

அப்படிப் போகாதிருந்தால் அவனுடைய நோக்கத்தை நான் எப்படி அறிந்து கொள்ள முடியும்?

போய்த்தான் அறிந்து கொண்டேனா?

இப்படிப் பல கேள்விகள் அவன் மனதை அலைக்கழித்தன.

படிப்பில்லாமல் பெரும் பணக்காரர் ஆனவர்களுக்குத் தான் படிப்பின் அருமை தெரியும் போலும். பேக்கரி முதலாளி அப்புகாமி படிப்பில்லாதவர். ஆனால், அவர் தன்னுடைய இரண்டு பெண்களுக்கும் இரண்டு எஞ்சினியர்களைக் கலியாணஞ் செய்து வைத்திருந்தார். இந்த எஞ்சினியர்களில் ஒருவரான விக்கிரமசிங்க என்பவருக்கே சந்தனநாடாரின் வீடு சீதனமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அரசினர் மின்சாரத் திணைக்களத்தில் பணியாற்றிவரும் விங்கிரமசிங்க ஏழையாகப் பிறந்து, அரசாங்க உத்தியோகத்தில் கிளார்க்காக வேலைபார்த்து வந்த தமது மூத்த சகோதரரின் தியாகத்தினால் படித்து, பட்டம் பெற்று முன்னுக்கு வந்தவர். ஆகவேதான் போலும், பெரிய இடத்தில் மனம் முடித்தும், பெரிய பதவி வகித்தும் சகல வசதிகளுடனும் வாழ்ந்தபோதும் படாடோப மெதுவுமின்றி வாழ்ந்து வந்தார்.

தனது முதல் நாள் திட்டப்படி காலையில் முதற் காரியமாக அப்புகாமியைப் பார்க்கச்சென்ற சுந்தரமூர்த்திக்கு அவர் கையை விரித்து விட்டார். வீடு இப்பொழுது தன்னுடைய தல்லவென்றும் மகனுடைய பெயருக்கு எழுதிக் கொடுத்துவிட்டபடியால் மருமகனைத் தான் கேட்க வேண்டுமென்றும் சொல்லி, சுந்தரமூர்த்தியை விக்கிரமசிங்க வீட்டுக்கு வழிகாட்டிவிட்டார்.

விக்கிரமசிங்காவைப் பார்த்ததுமே சுந்தரமூர்த்திக்கு அவர் நல்ல மனிதர் என்ற அபிப்பிராயம் மனதில் பதிந்தது. சந்தனநாடாரின் வீட்டில் தான் இருப்பது பற்றியும் சுந்தனநாடாருக்கு நேர்ந்த கதையையும் சுருக்கமாக அவரிடம் எடுத்துரைத்த சுந்தரமூர்த்தி அந்த வீட்டைத் தனக்குத் தர முடியாதா என்று அவரிடம் கேட்டான்.

விக்கிரமசிங்க கையைப் பிசைந்தார். வீடு தமக்குச் சேனமாகக் கிடைத்தது தான் என்று சொன்ன அவர், "கொஞ்சம் இருந்து கொள்ளும்" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து உங்களை சென்று மனைவியை அழைத்து வந்தார்.

மனைவி வந்து, கணவன் சொல்லத் தயங்கியதைச் சட்டென்று சொல்லி முடித்தாள்.

வீடு தங்களுடையது தான் ஆனால் அதன் நிர்வாகத்தை அப்பாவே கவனித்து வருகிறார் என்றான் அவள்.

சுந்தரமூர்த்தி தான் அப்பாவைச் சந்தித்ததையும் அவர் அவனை அவர்களிடம் அனுப்பி வைத்திருப்பதையும் நினைப்பூட்டினான்.

தாங்கள் இப்பொழுது குடியிருக்கும் வீடு கணவனின் அலுவலகத்திலிருந்து வெகு தூரத்திலிருப்பதாகவும், இவ்வளவு நாளும் வசதியான ஒரு வீடு பார்த்து வருவதாகவும் விளங்கப்படுத்திய அவன், சந்தனநாடாருடைய வீடு காவியாயிருந்தால் அங்கேயே குடியேறத் தாங்கள் உத்தேசிப்பதாகச் சொன்னான்.

சுந்தரமூர்த்தி விடவில்லை. நியாயமான ஒரு தொகையைச் சந்தோஷமாகக் கொடுக்கலாம் என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்டதும் அவள் கணவனைப் பார்த்தாள்.

விக்கிரமசிங்க முகத்தில் அசடு வழிய "நீங்கள் போய் மாமாவை இன்னுமொரு முறை காணுங்கள்" என்றார்.

சுந்தரமூர்த்தி சரியென்று எழுந்தான். ஆனால் புறப்படு முன் நின்று, விக்கிரமசிங்காவிடம் சொன்னான்.

"நீங்கள் படித்த மனிதர். கௌரவமான மனிதர் போலக் காணப்படுகிறீர்கள். ஆனபடியால் உங்களிடம் உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேச நான் விருப்பமில்லை. எனக்குக் கண்டிப்பாக வீடு தேவை. சட்டப்படி பார்த்தால் நான் இன்றுள்ள வாய்ப்பான குழுவில் உங்களுக்கு ஒரு சதமும் தராமல் உங்களுடைய வீட்டில் குடியிருக்கலாம். வாடகையை மாதா மாதம் மாநகர சபைக்கு அனுப்பினேனென்றால் எங்களை எழுப்ப வழக்குத் தாக்கல் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பும் உங்களுடையதாகவே அமையும். என்றாலும் அவ்வளவு போக்கிரித்தனமாக நடந்துகொள்ள நான் விரும்பவில்லை. ஆனபடியால் தான் நியாயமான ஒரு தொகையை உங்களுக்குத் தந்து சமாதானமாக வீட்டை எடுக்க முயலுகிறேன். அதற்கு நீங்கள் உடன் படாதாவிட்டால் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பமாட்டேன்"

"எவ்வளவு சந்தோஷமாகக் கொடுப்பீர்கள்?"

"எவ்வளவு எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?"

விக்கிரமசிங்காவின் மனைவி குறுக்கிட்டு,

"வீடு எங்களுக்கு வேண்டும்" என்றாள்.

"நீங்கள் படித்த மனிதர். இணக்கமென்று சொன்னால் நான் மாமாவிடம் கேட்டுப்பார்க்கிறேன்" என்றார் விக்கிரமசிங்கா.

"இரண்டாயிரம் ரூபாய் சுமமா தருகிறேன்" என்றான் சுந்தரமூர்த்தி.

விக்கிரமசிங்கா மனைவியைப் பார்த்தார். மனைவி அவரை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

"எதற்கும் நான் உங்களுடைய மாமாவை இன்னுமொரு முறை போய்ப்பார்க்கிறேன்" என்று சொல்லி விடைபெற்றுக் கிளம்பினான் சுந்தரமூர்த்தி.

"நீங்கள் முழு முட்டாள்" என்று விக்கிரமசிங்காவை அவர் மனைவி ஏசியது அவன் காதில் விழுத் தவறவில்லை.

சுந்தரமூர்த்தி அங்கிருந்து, சுவரில் அடிப்பட்ட பந்தைப்போல மறுபடியும் அப்புகாமி முதலாளியைப் பார்க்கப் போனான்.

ஆனால் விக்கிரமசிங்காவிடம் சொன்ன வீரப்பு வார்த்தைகளை அவரிடம் சொல்லவில்லை. அப்புகாமி வெகு ஆழமான ஆசாமி என்பதை அவன் அறிந்துகொண்டான். ஆகவே தான் விக்கிரமசிங்காவைக் கண்டதாகவும், அவர் "மாமாவைக் கண்டு பேசுங்கோ" என்று சொன்னதாகவும் தெரிவித்தான்.

அப்புகாமி மசியவில்லை. அவர் முதலில் சொன்ன பாடத்தையே மறுபடியும் ஒப்புவித்தார்.

"வீட்டை மகளுக்கு எழுதிக்கொடுத்துவிட்டேன்"

"நான் போன போது மகளும் இருந்தா. அவர் ஒன்றும் சொல்ல வில்லையே" என்று சொல்லிப் பார்த்தான் சுந்தரமூர்த்தி.

"எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் அவர்களோடு பேசுங்கள்" என்று சொல்லி விட்டுப் பேசாதிருந்தார் அப்புகாமி.

சுந்தரமூர்த்தி எதுவும் தோன்றாதவனாகச் சற்றுநேரம் உட்கார்த்திருந்தான். கடைசியில் எழுந்து, "சரி, நான் வருகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

வீடு திரும்பிய சுந்தரமூர்த்தி யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கடிதம் எழுதி அங்குள்ளவர்களை வரவழைப்பது பற்றித் தந்தையிடம் விசாரித்தான்.

தம்பையர் தான் ஏற்கெனவே கடிதம் எழுதித் தபாலில் சேர்த்துத் விட்டதாகப் பதில் சொன்னார்.

"இப்படியான காரியங்களென்றால் எல்லோருக்கும் முந்திக்கொண்டு கிளம்பி விடுவீர்கள்" என்றான் சுந்தரமூர்த்தி சிரித்துக்கொண்டே.

வீடு பேறு அடைய மேற்கொள்ள வேண்டிய அடுத்த நடவடிக்கை என்ன?

சுந்தரமூர்த்தி தனது தனி மனித தூதுக்குழுவின் பலாபலன் பற்றித் தம்பையருக்கும் லலிதாவுக்கும் விளக்கமாக எடுத்துரைத்தான்.

“சத்தன நாடார், வீட்டைக் காசிலிங்கம் பிள்ளைக்கு எழுதிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பதாக மோகன் சொன்னானே. அப்புகாமி அதைப்பற்றி ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லையா?” என்றான் லலிதா எல்லாவற்றையும் கேட்ட பிறகு.

“இல்லை” “ஏன்” என்றான் சுந்தரமூர்த்தி.

“காசிலிங்கம்பிள்ளை இன்னமும் அப்புகாமியைச் சந்திக்கவில்லைப் போலும்”

“அப்படியென்றால் அவர்களுக்கு முன்னம் நாங்கள் பணத்தைக் கொடுத்து, வீட்டை எங்கள் பெயருக்கு எழுதிக் கொள்வது நல்ல தல்லவா?”

“நஷ்டதான். ஐயாயிரம் ரூபாயை எடு, உடனே ஒடிப்போய் எழுதிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்.”

லலிதா தகப்பனாரைப் பார்த்தாள்.

“எல்லாத்துக்கும் அம்மா, வரட்டும். வந்தபிறகு எல்லாருமாக யோசித்து ஏற்பாடு செய்வோம்” என்றார் தம்பையர்.

“அம்மா எப்போ வருவா?”

“இன்றைக்கு இரவு யாழ் தேவியிலே வந்தாலும் வரக்கூடும்”

“அம்மா மட்டுமா அல்லது எல்லாருமா?”

“எல்லாரும் தான்”

“அப்போ எல்லாரும் இப்படிச் சூத்திரக்கொண்டிருக்கலாமா; வீடு கிடக்கிற அலங்கோலத்தைப் பார்த்தீர்களா? எல்லாத்தையும் கழுவித் துப்புரவு செய்ய வேண்டாமா?”

“பெண்சாதி பிள்ளைகள் வரப்போகிறம் என்றதும் படுகிற பாட்டைப் பார்”. லலிதா பகடி பண்ணினாள்.

“ஓம்., பிள்ளை எல்லாத்தையும் கூட்டிக் கழுவித் துப்புரவாக்கு, நான் கடைக்குப் போய் கறி, புளி ஏதும் பார்த்துக்கொண்டு வருகிறேன். ரயில் ஏறு முன்னம் தந்தி கொடுக்கச் சொல்லி எழுதினேன். தந்தி வந்தாலும் வரும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கையை விட்டெழுந்தார் தம்பையர்.

“சீக்கிரமாக வந்திருங்கோ, நான் இன்னுமொரு முறை மாநகர சபை அங்கத்தவரைப் பார்த்து நிலைமையைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று அவசரப்படுத்தினாள் சுந்தரமூர்த்தி.

“அப்பா சந்தைக்குப் போகட்டும். நீ பார்க்க வேண்டியவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வா. நான் இருக்கிறேன் வீட்டைப் பார்க்க” என்றாள் லலிதா.

“இல்லைபிள்ளை, நான் வருமட்டும் மூர்த்தி இருக்கட்டும். ராத் திரி வந்ததுபோலக் காதையர்கள் ஆரும் வந்தால் கரைச்சல்”

“பட்டப்பகலிலே காதையர்கள் வந்து என்ன செய்யப்போகிறார்கள்?”

“அதெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டா? நான் இப்ப வந்திருவேன்”

தம்பையர் அவசர அவசரமாகச் சந்தைக்குக் கிளம்பினார்.

அவர் போனதும் லலிதா சுந்தரமூர்த்தியைப் பார்த்து.

“நீ இந்த வீடு எங்களுக்குத்தான் கிடைக்குமென்று நினைக்கிறாயா?” என்றாள்.

“நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“எனக்கென்றால் ஒன்றுஞ் சொல்லத் தெரியவில்லை - அப்புகாமி எப்படிப்பட்டவர்?”

“எப்படிப்பட்டவரென்றால்?”

“பார்த்தால் பயங்கரமானவராய் இருப்பாரா?”

“படங்களிலே வருகிற வில்லன் மாதிரி என்று கேட்கிறாயா?”

“அப்படித்தான் வைத்துக்கொள்ளேன்”

“ஸ்யோ பச்சைத்தண்ணீர் மாதிரி”

“அப்படியென்றால் ஏன் உன்னைப் பொய்சொல்லி மகள் வீட்டுக்கு அனுப்பினார்?”

“வீட்டை மகளுக்கு எழுதிக்கொடுத்துவிட்டபடியால் தான்”

“மகள் தான் நிர்வாக மெல்லாம் அப்பா கையில் என்று சொன்னாள் என்றே”

“அதற்ககாத் தான் நினைத்த மாதிரிக் காரியம் செய்வதா?”

“மகள் இருக்கிற வீடு இந்த வீட்டளவு இருக்குமா?”

“இந்த வீட்டிலும் இரண்டு மடங்கு இருக்கும். அங்கேயிருக்கிற தளபாடங்களென்ன, சாமான்களென்ன, நிலத்துடைய பளபளப் பென்ன, சுவருடைய பூச்சுக்களென்ன, அதோட ஒப்பிட்டால் இதுவும் ஒரு வீடா?”

“அப்படியென்றால் ஏன் இன்னுமொரு வீடு தேடுகிறதாகச் சொன்னார்கள்?”

“அதெல்லாம் வெறும் கணக்கு”

“விக்கிரமசிங்க எப்படிப்பட்டவன்”

“அப்பாவி மனிதர், வீடு சீதன வீடாக இல்லாமல், அவருடைய சொந்த வீடாக இருந்தால், ‘சந்தோஷம்’ கூடக் கேட்காமல் வீட்டை எங்களுக்குத் தந்திருப்பார்”

சுந்தரமூர்த்தி லலிதாவுடன் இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் அவன் மனமெல்லாம் மனைவி, மக்களின் வருகையைப்பற்றிய எண்ணமே நிறைந்திருந்தது. திருமணமாகி இவ்வளவு காலமும் லாத அகமகிழ்வும், பூரிப்பும் அவன் நெஞ்சை நிறைத்தன, வீட்டில் எந்தெந்த அறைகளை யார் யாருக்கு ஒதுக்குவதென்று மனதுக்குள் படம் வரைந்தான். இப்படியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தவனுக்கு தான் இரண்டொரு தினங்களாக முசுசுவரம் செய்யாத விஷயம் நினைவுக்கு வந்தது. வரவே, பேச்சை முறித்துக்கொண்டு, குளிப்பறைக்குச் சென்று முகத்தை ஷேவ் பண்ணிக்கொண்டான்.

அந்தக்காரியம் முடிந்ததும் லலிதாவுடன் சேர்ந்து வீடு முழுவதையும் தூசு தட்டி, கழுவித் துடைத்து, மஞ்சள் தெளித்துத் துப்பரவு செய்தான்.

இதற்கிடையில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து தந்தியும் வந்து சேர்ந்திருந்தது.

“எல்லாரும் பின்னரே யாழ்தேவியில் வருகிறோம். கோட்டையில் சந்திக்கவும்” என்று தந்தியின் கண்டிருந்தது.

தந்தி வந்த சற்று நேரத்தில், சந்தைக்குப் போன தம்பையக் வந்து சேர்ந்தார். ஆனால் அவருடைய முகம் பேயறைந்தது போலக் காட்சியளித்தது. லலிதா அவரைக் கண்டதும் பதறிப்போய்,

“அப்பா இதென்ன கோலம்? என்ன நடந்தது?” என்று கதறினாள்.

தம்பையர் “சற்றுப்பொறு” என்று சொல்பவர் போலச் சைகை செய்துவிட்டு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார். காற்சட்டைச் ‘சாசுகி’ லிருந்த கைக்குட்டையை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டார். அதன்பிறகு “கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வா” என்று முன்கினார்.

தண்ணீரைப் பருகிச் சற்றுநேரம் கழிந்ததும், “கதவடியிலே ஆரும் நிக்கினமா பார்” என்றார். லலிதா முன் கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டு,

“ஒருத்தரும் இல்லை” என்றாள்.

“சந்தையடியிலே வைச்சு என்னை இரண்டு பேர் அடிச்சுப் போட்டாங்கள்” என்றார் தம்பையர்.

“என்னது” என்றனர் லலிதாவும் சுந்தரமூர்த்தியும் ஒரேசமயத்தில்.

தம்பையருக்கு அடியைப் பார்க்கிலும் அதிர்ச்சியும் அவமான உணர்வுமே மேலோங்கி நின்றன. ஆகவே அவர்,

“இத்தனை வருஷமா என்னை ஒருத்தனாவது தொட்டதேயில்லை. தள்ளி நில் என்று சொன்னதுமில்லை. இன்றைக்கு நடுச்சந்தியில் வைத்து அடிச்சுப் போட்டாங்கள்” என்று விம்மினார்.

லலிதாவுக்குக் கண்கலங்கியது.

சுந்தரமூர்த்திக்கு இரத்தம் கொதித்தது.

ஆனாலும் ஒருவராலும் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை

“அடிச்சவர்கள் ஆரென்று தெரியுமா?”

“தெரியாது”

“கப்பங்கார வில்லியமா”

“அவனை எனக்குத் தெரியாதா?”

“இந்தப்பகுதியிலே உள்ளவர்களா?”

“இல்லை”

“என்ன சொல்லி அடித்தாங்கள்?”

“உமக்குக் கொழும்பில வீடு வேணுமாக்கும்” என்று சொன்னார்கள்.

“ஓ அப்ப இது அப்புகாமியுடைய வேலையாயிருக்கும்”

“அப்புகாமிக்கு எப்படி அப்பாவைத் தெரியும்?” என்றான் லலிதா.

“நான் இங்கேயிருந்து வெளிக்கிட்டபோது ஒருத்தன் எனக்குப் பின்னாலே வருகிற மாதிரி இருந்தது. என்றாலும் நான் கவனிக்காமல் போய் விட்டேன்” என்றார் தம்பையர்.

“எந்த இடத்தில் வைத்து அடித்தார்கள்”

போருக்குப் புறப்படத் தயாராகும் வீரனைப்போலக் கேட்டான் சுந்தரமூர்த்தி.

“ஏன் நீயும் போய் அடி வாங்கிக்கொண்டு வரப்போறியோ!” என்றான் லலிதா.

“ஓம், தம்பி நீ அந்தப் பக்கம் போகாதே”

“அப்போ உங்களை அடிக்க விட்டுட்டுப் பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கச் சொல்கிறீர்களா?”

“கொஞ்சம் பொறுத்துப் பொலிசிலே அறிவிப்போம்”

“ஏன் இப்பவே போனால் என்ன”

“அவர்கள் வழியிலே நின்றாலும் நிற்பார்கள்”

“அப்பா, மூர்த்தி வீட்டிலே இருக்கட்டும். நீங்கள் என்னோடு பொலிசுக்கு வாருங்கள்” என்று கிளம்பினான் லலிதா.

தம்பையர் அதற்கு இணங்கி, அவனோடு பொலிஸ் நிலையத்துக்குப் போனார்.

பொலிஸ் நிலையத்தில், அடித்தவர்களின் பெயர், விலாசமெல்லாம் கேட்டார்கள். தம்பையருக்கு அவையெல்லாம் எப்படித்தெரியும்? ஆட்களைக் காட்டினால் அடையாளம் சொல்ல முடியுமென்றார்.

இதற்கிடையில் லலிதா நேரே இன்ஸ்பெக்டரிடம் சென்று நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னாள். சுந்தரமூர்த்தி ஏற்கெனவே அதே இன்ஸ்பெக்டரிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி வைத்திருந்தபடியாலும் வயது முதிர்ந்த தம்பையரைப் பார்த்ததும் பரிதாப உணர்வு கிளர்ந்தமையாலும், துப்பறியும் பொலிஸ் ஒருவரைச் சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்துக்கு அனுப்பிக் குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடிக்க ஒழுங்கு செய்வதாக ஆறுதல் சொன்னார். பயமுறுத்தல் மூலம் எல்லோரும் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பச் செய்வதற்காக அப்புகாமியே காதையர்களை ஏவி விட்

டிருக்கலாமென்றும், ஆனாலும் சட்டப்படி அவர் மீது வழக்குத்தொடர ஆதாரமெதுவுமில்லையென்றும் தெரிவித்த இன்ஸ்பெக்டர் தம்பையரும் அதேவகையான நடவடிக்கையில் இறங்காமலிருப்பது நல்லதென்று புத்திமதி கூறினார்.

பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து புறப்பட்ட லலிதா தம்பையரை வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் செல்ல முயன்றாள். மருந்து போட்டுக் கட்டக் கூடிய காயமெதுவும் இல்லாமையால் தம்மையர் மறுத்தார்.

இந்தப் பராக்குகளில் மத்தியானச் சமையலைக் கவனிக்க லலிதாவுக்கு நேரம் கிடைக்கவில்லை. மணியும் இரண்டைத் தாண்டிவிட்டது. ஆகவே, வீடு செல்லும் வழியில் மூன்று பேருக்குமாக இரண்டு சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களை வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

தம்மையரும் லலிதாவும் வீட்டுக்கு மீண்டபோது வாசலில் சனக் கூட்டமொன்று திரண்டு நின்றது. அயல் வீடுகளில் உள்ள பெண்கள் ஜன்னல்களைத் திறந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். லலிதாவும் தம்பையரும் ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்று சனக்கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன்னேறினார்கள் அவர்கள் அச்சமெல்லாம் சுந்தரமூர்த்திக்கும் ஏதும் சம்பவித்திருக்குமோவென்பதே.

ஆனால் அவர்கள் பயந்தது போல, சுந்தரமூர்த்திக்கு ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

அப்புகாமி முதலாளி பத்துப்பதினைந்து வேலையாட்களைக்கொண்டு வந்து வீட்டைத் தகர்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

சுந்தரமூர்த்தி ஓர் ஓரத்தில் ஒதுங்கி நின்று கொண்டிருந்தான்.

தம்பையரும் லலிதாவும் அவனிடம்போய் “இதெல்லாம் என்ன?” என்று கேட்டார்கள்.

“இதுதான் பணக்கதிப்பினால் உண்டாகிற கொழுப்பு. இந்த வீட்டை உடைத்துவிட்டுப் பெரிதாக மாடிவீடு கட்டப்போகிறீர்களாம்” என்றான் சுந்தரமூர்த்தி.

—: முற்றும்:—